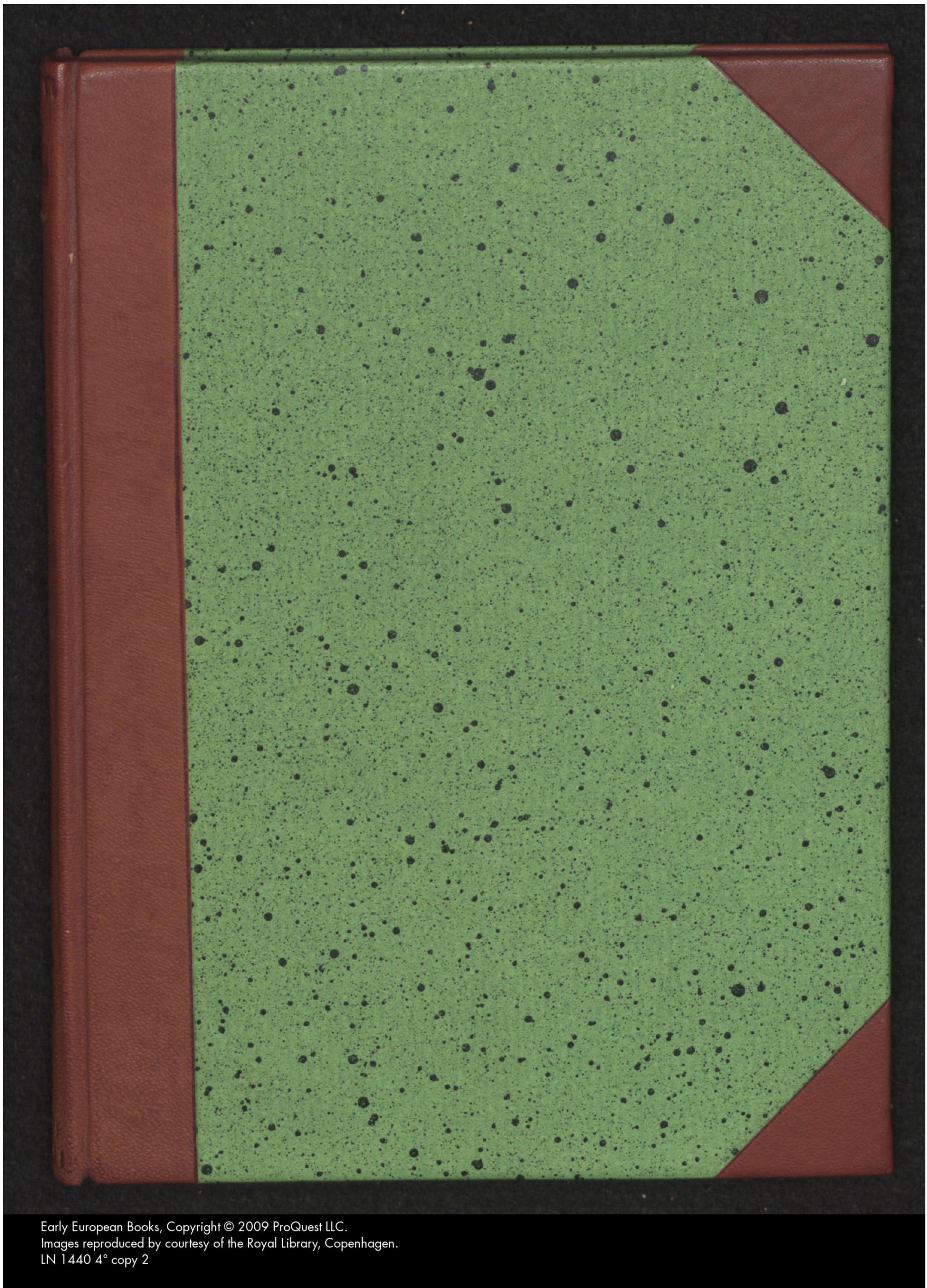
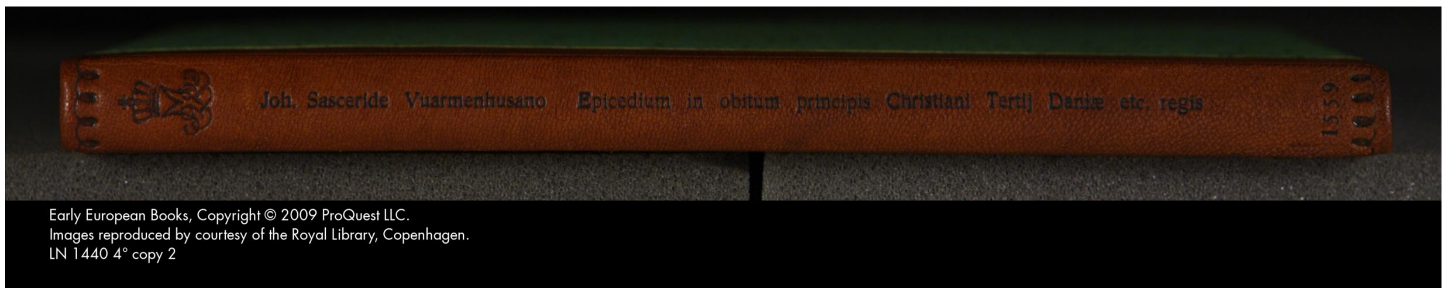

Joh. Sasceride Vuarmenhusano Epicedium in obitum principis Christiani Tertij Daniæ etc. regis
1559

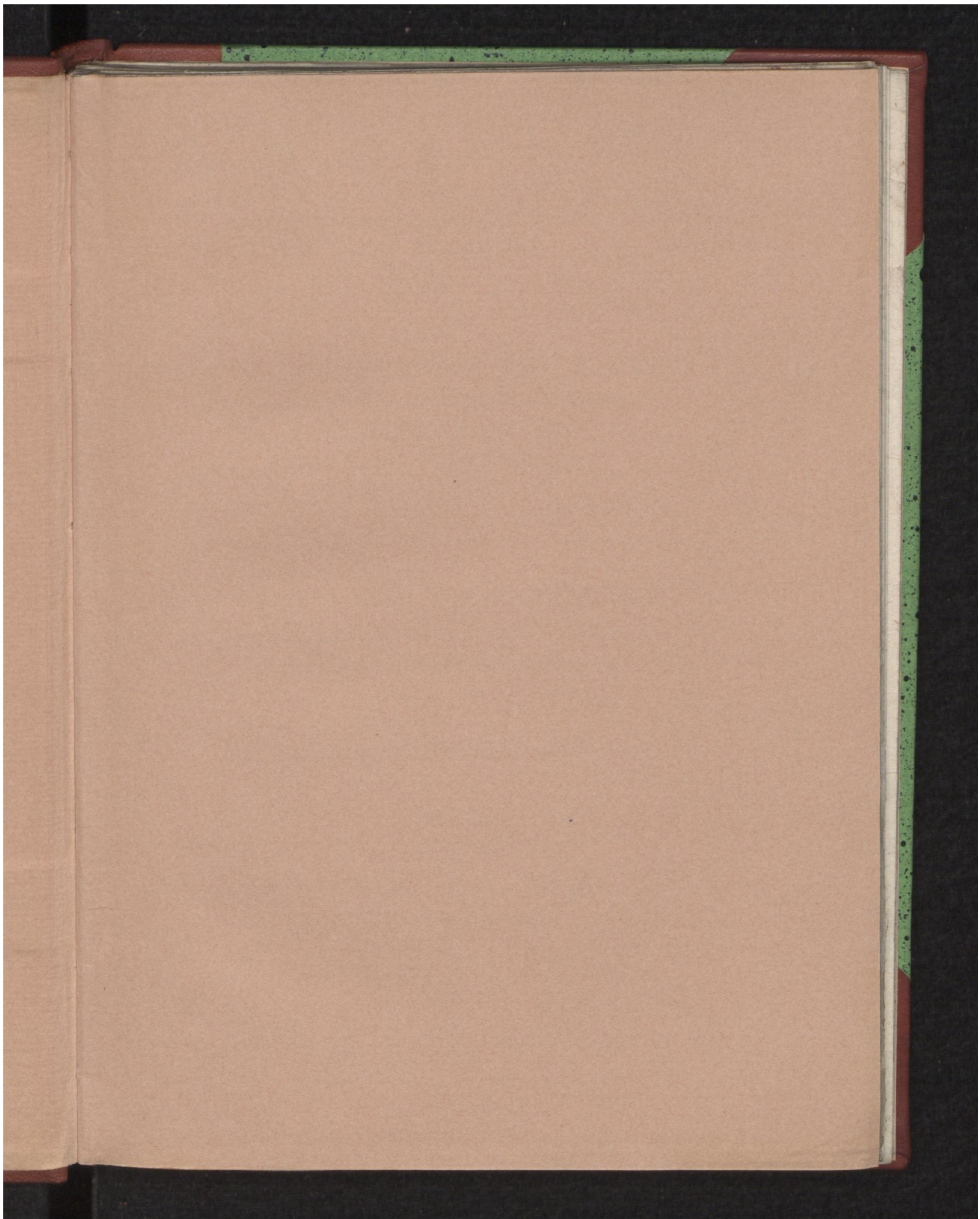

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

EPICEDIVM

IN OBITVM SERENISSI-
mi Potentisſimiq́ principis Christi-
ani Tertij Daniæ. &c.
Regis.

CVI ADIVNCTVM EST CAR-
men gratulatorium de victoria Ditmar-
ſica ad illuſtriſſimum Regis Chri-
ſtiani filium Regem Fri-
dericum ſecun-
dum.

Item.

HISTORIA DE CORONATI-
one eiuſdem illuſtriſſimi Regis Frideri-
ci verſibus heroicis conſcripta.

Autore.

Iohanne Saſceride Vuarmenhuſano.

IMPRESSA HAFNIÆ
Apud Chriſtophorum
Barth..
1559.

AD CANDIDVM LECTOREM
de encomiaſte Regio Saſceride collega
ſuo Petri Parui Roſefontani
tetraſtichon.

Ne fieri credas fruſtra, laudarier illum
Quod cernis Regem, qui probitate nitet:
Virtutem Regis laudans, laudare datorem
Virtutis ſummum creditur ille Deum.

AD ILLVSTRISSIMVM PRINCIpem Daniæ &c. Regem D. Fridericum Secundum, Dominum suum clementissimum.

MAius ab æthereo munus vix mittitur axe,
Quam Rex iusticiam cum pietate colens.
Eius ad exemplum totus fit iustior orbis,
Eius in imperio stat pietatis honos:
Ille ornamentum terris, is pace clientes
Recreat, & vera relligione beat.
Virtutem ergo, pater tuus illustrissime princeps
Qua nituit, duxi grande, tacere, nefas.
Et potius duris placet obstrepuisse camœnis,
Quam Regis tanti non doluisse necem.
Lenius est crimen tenuem se prodere vatem,
Quam Domino gratum non satis esse suo.
Quęso meum facili percurras mente laborem,
Nec nimis ad næuos lynceus esse velis.
Inuenies illic magni præconia patris,
Forsitan & quę te sæpe relecta iuuent.
Inuenies vitam, quam tutus vbiq; sequaris:
Fœlix, quem virtus patris ad astra vocat.
Non peregrina procul tibi sunt exempla petenda,
Te docet en recte viuere vita patris.
Euge lubens imitare patris vestigia natus,
Paceq; subiectos, & pietate iuua.
Te quoq; sic placidus regat, ac tua gesta secundet,
Pepetuaq; velit laude nitere Deus.

S. T. M.

Subditus obsequentis.
Iohannes Sascerides.

EPICEDIVM IN OBITVM SERENISSIMI & potentissimi Daniæ &c. Regis Christiani Tertij, qui pijssime quieuit in Domino primo die Anno. 1559.

LVgubris ah uenit, quam formidauimus, hora:
Eheu, mors tristis quo tua tela iacis?
Scilicet hic etiam superum furiis excita iussu,
Dum reliquum cæco lumen ab orbe rapis?
Quę tam sæua Dei placidum cor impulit ira?
Cur adeo is trepidis vulnera dura ferit?
Hei mihi, quam tristis gentem premit vltio sontem,
Dum fugit instantem læua timere Deum?
Nam fletura suis viduari regna monarchis,
Ob culpam populi pagina sacra docet.
Culpa trahit mala quęq;, Deo teterrima culpa,
Quam simul is refugit, nil nisi poena manet.
Omniaq; in pręceps, cum non Deus illa serena
Recreat intuitus fronte, creata ruunt.
Ah, cur tam tarde conuersi quærimus illum?
Cur quid, præter eum, dulce putare iuuat?
Quin potius digno sese expiat ipse dolore,
Christumq; exorat quisq; paratus opem?
Id quia fit nusq̃, sed pergimus vsq; prophano
Corde patrare nefas, negligimusq; Deum,
Hinc furit illius cunctis in gentibus ira,
Hinc passim nutat Regia trunca caput.
Hinc etiam nobis (casum dixisse nefandum
Horreo) Rex obijt, par cui nullus erat.

Pro-

Promite pierides lachrymas, proferte querelas,
Lugubreq́ humenti fundite ab ore melos.
Plangant laurigeri communi in clade poetæ,
Tristia nam vester fata patronus obiit.
Plangat doctiloquę plæbs nata vacare Mineruę,
Et quibus est verbum cura sonare Dei.
Cesſit enim terra, superasq́ migrauit ad arces,
Qui verę columen relligionis erat.
Et per quem Christi doctrinam habet vltimus orbis,
Vt, quo vix radios sol iacit, illa micet.
Vos quoq́ coniunctim ciues per danica rura,
Quos mouit studium pacis, & alma quies,
Iam procul amotis epulis, fastuq́ prophano
Plangite luctifica pectora nuda manu.
Rex etenim & vita referens, vt nomine Christum,
Sub quo securæ copia pacis erat,
Sub quo fortunę quoq́ munera larga fluebant,
Rex viduam abcedens ille reliquit humum.
Imprimis inopes, patriisq́ e finibus acti
Plangite sublatum nocte, dieq́ patrem.
Quid multis opus est? sectum quicunq́ per orbem
Christiadum sacri dogmata fontis amant,
Seu fuerint humili de plębe, ducesue potentes,
Eximium doleant occubuisse caput.
Eius enim sancta dulcis concordia cura
Ritibus in sacris, dogmatibusq́ fuit.
Danorum id pariter populosa per oppida constat,
Id memor auxilii Saxonis ora probat.
Nec minus hoc vltro prędiues Misnia clamat.
Præsto vbi si pedibus non fuit, ore fuit.

 Exemplo

Exemplo saltem lucente perutile sanxit
Pacis, quod seruet, fœdus, vterq; status.
Pacis & ostenso studio labentia solus
Fulsit in extremo sæcula nostra malo.
Me miserum, quam nunc celerabunt illa ruinam,
Si poterunt ferri mole relicta sua?
Horribilem certe minitantur pendula casum,
Cernis enim passim tristia bella fore.
Fallor? an & veterum terrent nos carmina vatum,
Qui fore iam clades concinuere graues?
Anno &c. caueat sibi omnis homo.
Quando & fatidicis dixere hos versibus annos,
In quibus a quouis sint metuenda mala.
Iamq; tremas id adesse, nouos orbata monarchas
Cum tanta hic illic poscere regna vides.
Terreor imprimis, hominum dum turpia specto
Crimina, quę nunq̄ linquit inulta Deus.
At pater omnipotens inopum miserere tuorum,
Pœnitet ah leges transiliisse tuas.
Nec tua nequicq̄ duris vindicta minatur:
Parce, precamur enim supplice mente, piis.
Reproba quid faciat, iam noli quęrere, turba,
Quam sat apud manes aspera pœna manet.
Afflictis animis commissa piacula flemus
Nos saltem, populus, quem tua verba mouent.
Accensam nos iure tuam trepidamus ad iram,
Funera nos Regis flemus acerba pii.
Qui licet haud vllo describi carmine possit
Ex merito, vates vt Linus ipse foret.
Nos tamen, exhibitę moti pietatis amore,
Cogimur ex multis dicere pauca bonis,
Claraq;

Claraq;, quę dedit, acta, foris, domiq;, referre
(Redditur Heroi hęc gratia iure) libet.
Sis Deus auxilio, nec nostrum hunc desere nisum:
Te cano nunc etiam, dum tua dona cano.
Nunc age sim gratus, magnasq; exponere laudes
Egregij digno principis ore queam.
Si genus illius Lector studiose requiris,
Non est ex humili, Regibus ortus auis.
Quin etiam Reges antiqua in stirpe fuerunt
Ex Oldenburgę finibus armigerę.
Id probat & Saxo Vuedekindus & eius ab alto
Sanguine progenitus qui Regebertus erat.
At post eximijs ataui virtutibus omnes
Halsaticę terræ prænituere duces.
Dum dux Daniaco Fridericus Rege creatus,
Fœlici & Rex post ipse creandus aui,
1503 Progenuit, cuius canimus præconia, Regem,
(Annus in hoc sæclo tertius ille fuit)
Mater eum partu venerabilis edidit Anna
Orta electorum stemmate Marchiadum.
Natum solliciti primæuo in flore parentes
Moribus, & studijs excoluere bonis.
Idq; opera Vuolfgange tua succesit, & arte,
Tanta tibi siquidem tradita cura fuit.
Vnde etiam factus post cancellarius, illi
Sublimi officio consociatus eras.
Quando gubernaras teneros prius illius annos,
Ingenuo instillans omnia recta duci.
Sic neq; fastus eum, neq; dira superbia mouit,
Quę plerumq; solet pectora celsa sequi.

Sed

Sed facilem ſemper ſe prębuit, atq; begnignum
Cuilibet, abiectę qui quoq; ſortis erat.
Nec fugit ciuis thalamos ornare iugales
Accedens inopis, largaq; dona ferens.
Imprimis agilis puer otia lenta cauebat,
Membra exercitijs limpidiora petens.
Iamq; adeo celeri iuuenum fruſtrabat inanem
Conatum, ventis ocyor ipſe fuga:
Iam concurrentes protenſa cominus haſta
Deturbabat equo fortior ipſius eques.
Hæcce frequentantem iuuenem florentibus annis
Fertilibus diues Marchia vidit agris.
Clarus vbi elector Ioachimus auunculus eius
Sceptra vacillantis munijt imperij.
Huius enim emiſſus famoſa vixit in aula,
Virtuteſq; viri cernere iuſſus erat.
Vnde etiam fauſto comitatur deinde petentem
Vuormatię celebris mœnia celſa pede.
Annos octodecim tum natus ephebus, vt alti
Carolus imperij nomen, onuſq; tulit:
Quando palam instructo diuinitus ore Lutherus
Vera fatebatur dogmata iuſſus ibi.
Turbati proceres illum tacuiſſe volebant,
Pręreliquis iram Carolus ipſe fouet.
Inſontemq; Dei famulum proſcribit inique:
Cur adeo papę Carole diue faues?
Dux autem iuuenis cor nondum affectibus atris
Præcluſum, quos dat ruga ſenilis, habens,
Haurit ibi furtim diuinę ſemina lucis,
Quę cito & exereſcunt vbere iacta ſolo.

Quod

Quod Monachus quoq; clamat ibi, dum verba perorans
Mystica detento surgere fune nequit:
At minus insanum, peregrinos edere gestus,
Et iuuenis, decuit, sollicitare iecur.
Idq; ducem terrere quidem, non lædere vero,
Cæsari enim placido sistitur inde, potest.
Ast vbi Marchiaca dein e regione recessit,
Patriaq; Holsaticæ tecta reuisit humi:
Aggreditur mira iuuenis pietate parentem,
Quę secum attulerat, pura docere sacra.
Et nouus Æneas gestando horrentibus illum
Eripuit tenebris, in quibus orbis erat.
Nec pater indocili Fredericus corde diserti
Contempsit iuuenis grande ministerium.
Sed cito permotus patria in ditione doceri
Dogma renascentis curat Euangelij.
Quoq; magis pietas excresceret orta, peritos
Aduocat, vt spargant semina sancta, viros.
Misit Iohannem celebris Goslaria Slauum,
Holsatico vt sereret verba salutis agro.
Iamq; pio sudore viri seges extitit ingens,
Et pressę vepres occuluere caput.
Cum Deus applausu grato ad maiora vocauit
Munia spectatum sedulitate ducem.
Exul enim occiduas vbi Rex accesserat vrbes,
Danorum proceres te Friderice legunt.
In te quandoquidem virtus heroica fulsit,
Quæ mouit proceres vt tibi sceptra darent
Ergo statim turmas equitum, peditumq; cohortes
Extitit ingentes cogere cura tibi.

Iamq́ exercitibus collectis vndiq́ natum
Pacis amans senior preficis ipse ducem.
Quatuor is viridis tum lustra exegerat æui,
Cum iussus forti est regna domare manu.
1524. Nec mora, rostrata transit freta balthica classe,
Teq́ adit æquories Haphnia cincta vadis.
Atq́ resistentes electi principis armis
Tristifica ciues obsidione premit.
Nec potuere ducem tam fortem arcere, sed ipsi
Vrbs rursus decimo mense coacta patet.
Victor eam læto tunc occupat ille triumpho,
1525. die Epipha. Aduocat & patrem, quo diedema ferat,
Qui simul aduenit, regniq́ accepit habenas,
Ipse quieturus patria rura petit.
Atq́ suam Spartam, quam iure tulisset auorum,
Exornare parat legibus, atq́ fide.
Tunc & fœminei decus admirabile sexus
Duxit Saxonico stemmate Dorotheam.
Quę Regina suis post clementissima facta est,
Et cum Rege pio vixit & ipsa pie:
Donec in hunc patriæ communem lapsa dolorem
Lachrymat, heu, summo nunc viduata viro. 1533.
Viue tamen fœlix, humanaq́ fata triumphans,
Heroinarum nobile viue decus.
Non oblita vnq̃ cessabit Dania nomen,
Non vnq̃ natos tot celebrare tuos.
Quinq́ pio siquidem peperisti pignora Regi,
Quorum posteritas nomen ad astra feret.
Anna tibi primo fœliciter ædita partu
Creuit, & est magnis pulchra petita procis.
Obtinuit

Obtinuit vero ſeptemuir Saxo cupitam,
Inq; ſuam vinctus duxit amore thorum.
Deinde duci Regem Fridericum gratior vxor,
Qui patris excipiat ſceptra relicta, paris.
Viue diu, fauſteq; & tu mitiſsime princeps,
Et rege victrici regna paterna manu.
Sit Deus, ô, tecum, tuaq; omnia dirigat acta,
Et tecum vera nos pietate beet.
Patrem imitare libens, patris ad veſtigia regna,
Nec dubito, ſaluum teq;, tuoſue voles.
Interea, quanq̃ Holſatica Dux otia terra
Coniuge cum chara pacis alumnus agit,
Quæ tamen in toto Fridericus lucida Regno
Acta pater vera pro pietate gerit,
Non minus ad nati ſpectare videntur honorem,
Cuius ea inſtinctu cœpta fuere pio.
Per natum pater edoctus veracia paſsim
Erigi, & extingui dogmata falſa iubet.
Sic magis, atq; magis lucem Hadderſleuia ſpirat,
Et ſecum e tenebris oppida iuncta leuat.
Sic etiam Ripæ, ſic lucis Othonia ſenſu
Emicat, & veras Haphnia diſcit opes.
533. Verum vbi lux radios ea cœpit ſpargere, morte
Deſerit, heu, pulchrum Rex Fridericus opus.
Illiusq; fluens gelido de corpore ſanguis
Ciuibus orbatis horrida bella notat.
Nec fuit id fruſtra, nam triſtia protinus arma
Chriſtophorus veteri clarus ab arce mouet.
Nec minus orbatis infenſi ſæua minantur
Bella Lubecenſes, Chriſtophori urnq; iuuant.

Dani ibi, dux sate Rege, quia hos vir fortis in hostes
Emittendus erat, sceptra dedere tibi.
Nec subito nimis illa tibi tu missa putabas.
Arripienda tumens ambitione leui,
Sed vix adductus causis vrgentibus, ampla
Tutari surgis regna paterna manu,
Quando tibi & regni proceres, & Danica virtus
Venit opemq; manu bellipotente tulit,
Holsaticisq; suas coniunxit amica cohortes,
Et studuit placitum fida iuuare ducem.
Nam multæ hoc Regnum firmant ornantq; columnæ
Maiorum insignes nobilitate viri.
Qui simul & leges defuncto Rege tueri,
Cuiq; relicta velint reddere sceptra queunt.
Quippe viros hos non armat modo bellica virtus,
Quæ toto quondam sparsit in orbe minas,
At magis exornat rerum experientia doctos,
Et sapiens animus, consiliiq; decus.
Quare vbi Christophorus peditum duo millia ducens,
Meierusq; ferox ciue Lubeca tuo,
Non ex more prius missis fecialibus, arces
Holsatiæ capiunt, & populantur agros.
Tum princeps iuste sumptis fortissimus armis
Tritouium rursus, te quoq; Othina capit.
Tergaq; vertentem sequitur non eminus hostem
Ad muros properans alta Lubeca tuos.
At comes interea, Tramundæ classe reperta,
Selandos intrat depopulator agros.
Et subito Hafniacam conspectus territat vrbem,
Captiuiq; subit nomine Regis eam.

Tu

Tu Regi electo vires Meiere superbe
Nequicq̃ opponis, dum Deus armat eum.
Traijciens itaq; Holsatica cum pube Trauenum
Clade Lubecenses afficit, atq; fugat.
Nec pramæ obstantem potuere excindere pontem,
Verum & eæ forti sunt data præda duci.
Quin ad Slucopium quoq; diuitis vrbis adeptus
Gaudet opes, & cum nauibus arma capit.
Territa tum pacem venit exorare Lubeca,
Quam quoq; supplicibus non grauis ille dedit.
Nec minus &, capto si quid pro Rege valerent,
Concedit, quoniam spes Deus eius erat.
Ergo reuertentem non ægre Cimbrica tota
Suscipit, & Regem prędicat esse suum.
Rumpere nec potuit Clementis factio nautę
Consilium, voluit quod Deus esse ratum.
Verum vbi progressum sibi moesta Phionia vidit
Asnizum Holsatica surripuisse manu:
Haphnia deseritur, surgitq; amor omnibus idem
Lecti terrificas frangere Regis opes,
Sed nihil absq; Deo cedit fœliciter, ille
Cui tribuit regnum, tollere nemo potest.
Quare vbi committunt læuo impia prælia marte,
Ocius obstantem contremuere Deum.
Fulminaq; attoniti subito iaculantis ab alto
Axe per Holsaticas ingemuere manus.
Protinus omne simul Danorum vulgus, & omnis
Christophoro miles cum duce Saxo fugit.
Cuius & e socijs duo Teccelnburgius alter,
Alter Heus, comites ambo, obiere necem.

Stat quoq; nemo tuis de ciuibus alta Lubeca,
Contra propoſitum dum geris arma Dei.
Sed fugiunt, partimq; aſperſi vulnere membra
Tardantur, partim triſtia fata trahunt.
Ponite, ſe ſapitis, iam victi ponite ſaltem
Bella, magis duros ne grauis ira premat.
Ah mentem leuitas quę cæcis faſcinat : vltra
Conſpecto fugitis ſubdere colla Deo :
Non bene defendet, celſis licet, Haphnia, muris,
Quos domini ſontes vltio dura manet.
Nam profugis poſtq̃ trepidantibus illa receptis,
Arcuit Oppoſitis vectibus ægra ducem,
Ipſe ſequens vrbem victricibus obſidet armis,
Sollicitatq; fame menſibus octodecim.
1536. Interea & Vuarbergenſem ſimul occupat arcem
Nec Meiere tibi tutum erat iſſe foras.
Quattuor in partes, neq; præter iura, ſecaris :
Supplicio tanto crimina digna tuo :
Turbaras miſero tu cum Textore Lubecam,
Cui ſimilem inflixit Brema ſeuera necem.
Porro vbi dura fames portas aperire coegit
Haphniam, & admiſſo dedere cuncta duci,
Ciuibus is, meritis licet aſperiora, pepercit,
Et vitam victis, & bona ſalua dedit.
Et cum Chriſtophorus fit ſupplex, ante tametſi
Præſtantem tumido ſpreuerat ore ducem,
Ipſe tamen deuictum animis ingentibus hoſtem
Incolumem ad patrios iuſsit abire lares.
Nec minus hac meruit Rex manſuetudine laudis,
Quam virtute, micans qua fera regna domat.

Ergo

Ergo ſtatim grato proceres diademate Regi
Conſtituunt altum condecorare caput.
1537. Conuenere duces, inter quos pruſsicus heros,
Et Lunęburgę, & Meglopolenſis erat.
Nec minus ipſa etiam legatos oppida mittunt
Vandalico ad noſtrum nomine iuncta mare.
Tuqꝫ ibi pręclaro rutilam Pomerane Coronam
Regi ter fœlix impoſuiſſe potes.
Ergo tuum nomen magno cum principe viuet,
Dum decus erectę relligionis erit.
Hinc decet, vt quantum firmata Eccleſia Regi,
Publicus & Regni debeat ordo canam.
Quęſo Deus vires inopi tu ſuggere vati:
Te ſine res digne tanta ſonare nequit.
Ille Coronatus, rerumqꝫ potitus habenis,
Continuo verę rem pietatis agit.
Omnibus & populis mendacia demere ſacra
Cogitat, atqꝫ horum reddere vera loco.
Non auri tantum ſtudium, vlliuſue metalli,
Quod vena paſsim diuite terra tegit,
Quantum erat eximio Regi cæleſte per oras
Imperium cupidis reſtituiſſe pijs.
Ergo ſtatim cunctas lux ibat maior ad vrbes,
Agnouitqꝫ ſuum Dania ſecta Deum.
Scaniaqꝫ inde fide placidum, & Selandia Chriſtum,
Et cum Lalandis Phalſtria rite colit.
Abijcit, & victrix, aboletqꝫ, Phionia, diri
Sacra libens, etiam Iutia tota Papę.
Nec minus & Regis cura Noruegia Lucem
Cernit, at huic bellum tu quid Olae moues?
Sed

Sed fugis haud ſero pœnam locuplete ſacerdos
Cum gaza, doctis dans meliora locum
Tum quocꝫ ſtricta gelu tenebras Iſlandia demum
Liquit, & amplexa eſt Rege iubente Deum
Et quia, poſteritas vt dogmata pura ſequatur,
Cum recte inſtruitur, ſola iuuenta facit:
Imprimis renouare ſcholas, reuocarecꝫ muſas
Digna pio Regi ſollicitudo fuit.
Namcꝫ iterum, bellis immanibus Haphnia quaſſa,
Nudacꝫ pieriis flebat, vt ante, bonis.
Nunc vero oranti Regi ſua pignora mittit
Vuittenberga graues officioſa viros.
Inter eos clari Bugenhagius, atcꝫ ſacrorum
Palladius princeps, & Machabęus erant.
Quos etiam ſenior Medicus pręceſſerat ille,
Qui celebre a Chriſti nomine nomen habet.
Paulinus quocꝫ adeſt, qui te Roſchildia cano
Nunc regit, & cupidis pręlegit ore ſenex.
Non reticendus iis comes & Senningius ibat:
Nec refugis noſtram tu Tilemanne ſcholam.
His ſucceſſerunt, per quos nunc Haphnia floret.
Quos etiam dicet tempore Muſa ſuo.
Hos vocat, hos nutrit pater, his Cnardorpica rura
Contribuit princeps libera munificus.
Atcꝫ hinc perpetuos Eccleſia Danica ſperat
Paſtores, doceant qui ſacra pura Dei.
Hinc etiam eſſe poteſt florens Reſpublica ſemper:
Erecta (en) peperit Rex bona tanta ſcholæ.
Quando, vt Euangelii curſus velocior eſſet,
Nil vnq̄ obmiſit Relligionis amans.

Vnde

Vnde etiam Dana reddi sacra biblia lingua
Curat, & hic largus perdere gaudet opes.
Cum paucis ea visa forent, auditaq; nuper,
Lecta piis tenebras nunc pepulere graues.
Nec minus & populo ciuilia commoda quęrit,
Serio dum pacis commoda quęrit eis.
Vnde lubens longi pertæsus pectora belli
Cæsare cum placido fædera pacis iniit.
Ipseq; de leuibus non vnq̃ horrentia causis
Mouit bella, neq; hic ambitiosus erat.
At leuum in reliquis etiam damnabat amorem
Principibus belli tristia damna gemens.
Bella nocent certe, bella odit rector olympi,
Bellis & populi non bene tuta salus.
Nec nisi cogenti veniam hæc illata merentur:
Cogitur is, quem vis, & male facta mouent.
Rex igitur quoniam bella horrida vitat, amorem
Hunc Deus ostensa comprobat eius ope.
Dumq; studet paci, pacem reperire meretur,
Et regnum florens cum pietate videt.
Vnde & vicinę gentes heroa verentur
Vt patrem, & fugiunt lædere quoq; modo.
Sæpe quoq; externi petierunt munera pacis,
Et facili Reges obtinuere via.
Hinc superest aurum, quo lapsas erigat arces,
Et faciem accipiat Dania tota nouam,
Nec non mœchanicas quo passim exuscitet artes,
Largoq; artifices a foris ore vocet.
Nam coluisse suas externis artibus vrbes,
Omnigenisq; bonis Regia cura fuit.

Hinc varij allecti mox fabri & commoda regni
Sperant, & regno commoda magna ferunt.
Hinc & Iohannes, vt natus in axe, Sibenus
Mira stelligerum reddidit arte polum.
Illic occiduas inuita feruntur in vndas,
Et tamen auroram tardius astra petunt.
Cursum ibi concelerant directa, ibi sidera sistunt,
Nec minus & curuum regrediuntur iter.
Talia pacifico largitur munera Regi
Multa Deus, vincit cætera cuncta tamen,
Quod Regina duces hylari sua nomine, reqꝫ
Magnum, & Iohannem, Dorotheamqꝫ parit.
1542. Te Proceres Frederice, patri vt succedere posis
In Regni solium, patre probante, legunt.
Sic iusto ad votum cesserunt omnia Regi,
Sic bona cuncta potest dante videre Deo.
Nec tamen illius tanto obliuiscitur vnq̃
Successu lætus, vanaqꝫ corde fouet.
Crux facit huc, morbusqꝫ grauis, quem pluribus annis
Pertulit, & dextrum sensit adesse Deum.
Ille suos dura premit omnes fasce, vetatqꝫ
Gaudia securo pectore fluxa sequi.
Cruxqꝫ pios diuersa domat, tete optime morbus
Instruit at placitum Rex pietatis iter,
Scilicet Æzechie quoqꝫ gesta hac patte sequentem,
Cuius & in reliquis æmula vita tua est.
Tu quoqꝫ de falsis expurgas cultibus aras
Exemplo Ezechiæ, tu quoqꝫ pacis amans.
Tu precibus validis a morbo sępe leuaris:
At non thesaurus visus ab hoste tuus.

Nec

Nec tibi tu ſiſus (non hinc nos puniet ira
Numinis) id pietas tantane Regis amet ?
Qui ſolum quęrenda Deum ſibi gaudia ducit,
Danteqꝫ, quicquid habet, ſe ſcit habere Deo ?
Gratus ei ſtudet eſſe, pijſqꝫ benignus egenis,
Imprimis quibus eſt cura docere Deum.
58. Nuper adhuc ſequidem miſeris prodeſſe parabat
Per tabulas illis, iunctaqꝫ ſigna fauens.
Conſtituitqꝫ graui decreto augenda (vocatis
Ad ſe pręſulibus) commoda pauperibus,
Hoſpitibuſqꝫ vagis labentia publica tecta
Nunc inſtaurari pręcipit ære ſuo.
Pręcipit & ſacris augere ſtipendia myſtis,
Pręſulibuſqꝫ pijs, ſicubi non ſat habent.
Atqꝫ ſcholas etiam vult parua per oppida paſsim
Erigi, & his largas addere mandat opes.
Non referam, quanto preſſos exoluerit omnes
Iniuſte ſtudio, cum ſit vbiqꝫ palam.
Nulli vel minimo grauis extitit, omnibus autem
Expoſitus miti ceu pater ore fuit.
O quoties viduas animo redeunte modeſtos
Illius erectas vidimus ante pedes ?
Iuſticia, & pietas, mitiſqꝫ modeſtia Regis
Non elegis digne ſunt celebranda meis.
Quum ſiquidem tenui nequeant ſplendeſcere vena
Pro meritis, reticet territa muſa mea.
Mane preces foribus clauſis, & veſpere ſemper
Proſtratus longo tempore fundit humi.
Sacra die toto legit, hortaturqꝫ fideles
Serio munificum pangere ſæpe Deum.

Ipſe etiam laudes a cæna rite canebat,
    Et grates animo dixit, & ore Deo.
Nec tam de morbi queritur graſſante dolore,
    Quam ſolita tempus quod ſine fruge terat.
Sæpe etiam ſanctę petit ardua munera cænę,
    Excitat & famulos hac pietate ſuos.
Et quanq̃ regno ſapienter pręfuit heros,
    Cura tamen maior relligionis erat.
Cumqꝫ viris qui ſacra ſciunt de conſtituendo
    Rite miniſterio contulit vſqꝫ libens.
Deniqꝫ quę geſsit, digna omnia carmine geſsit,
    Quęqꝫ obiter dixit, plena fuere fide.
Fœlices medici, fortunatiqꝫ miniſtri,
    Queis licuit tanto ſemper adeſſe duci.
Fœlices omnes, quibus exaudire loquentem,
    Dulciaqꝫ aſsidue verba notare datum eſt.
At miſeri rurſus, quos tam cito liquerit heros,
    Hei mihi, flenda etiam funera Regis erunt.
Nil hic perpetuum eſt, verum inſtar futilis vmbrę
    Pernici aufugiunt optima quęqꝫ pede.
Cuncta tremunt ſubiecta truci naſcentia morti,
    Captiuoſqꝫ homines inuida parca tenet.
Quando igitur morbus, quo bis ſex ille per annos
    Preſſus erat, creſcens fata minatur ei:
Non vltra bis quinqꝫ dies victurus, ibi heros,
    Aptior vt cœli ſcandere poſsit iter,
Se teſtamento Domini confirmat, editqꝫ
    Credenti exhibitum corde, bibitqꝫ Deum.
Et magis aſſueſcit ſuperis cœleſtis & ipſe
    Factus, & angelicis maxima cura choris.

Dicam

Dicam etenim, neqꝫ viſa premam miracula Regi,
Quanq̃ ea vix capiet credere tardus homo;
Nuncius en illi cœlo demiſſus ab alto
Aſtitit, & ſummum dixit adeſſe diem.
Cumqꝫ ait, incipiet nouus annus, deſinet iſte
Morbus, & incipiet tum noua vita tibi.
Talia dicta dedit, leuibuſqꝫ euanuit auris,
At non quę dederat dicta abiere ſimul.
Ergo dies Rex ante decem prędicere mortis
Nouit, dum Medici non potuere, diem.
Somnia, dicenti, ſunt, quę Rex inclyte narras?
Reſpondet non ſunt ſomnia, viſa loquor.
Idqꝫ iterat poſt ſæpe, ſibiqꝫ fatetur eundem
paulatim propius mortis adeſſe diem.
Quare vbi deinde noui funeſtum, heu, prodijt anni
59. Principium (prohibe tu Deus omen atrox)
Omnia ſollicite, quę mortis poſtulat hora,
Pręſtat, & vt letho, ſe, properante, gerit,
Serio enim culpamqꝫ ſuam, tectaſqꝫ fideli
Pectore te coram Paule fatetur opes.
Teqꝫ loquente ſacro de nomine dulcis Ieſu
Percipiens animo geſtit, alitqꝫ fidem.
Tumqꝫ iterum ſumit diuini pignus amoris,
Cœnęqꝫ angelicę pabula lætus edit.
Deinde, vt vterqꝫ iubet ſibi Cancellarius adſit
Friſius, & barbes, multaqꝫ mandat eis.
Conſilijſqꝫ ſuis pietatem, & Relligionem
Iam quoqꝫ promoueant ſemper, vt ante, monet.
Omnia pręcipue teneant decreta fideles,
Quę de pauperibus fecerat, atqꝫ ſcholis.

Nec defraudata tristes mercede ministros
    Dimittant, at herum Regem habuisse sciant.
Deinde suam viduam quoq;, pupillosq; tueri,
    Atq; iuuare bona conditione velint.
Electo imprimis Friderico semper adesse
    Req;, & consilijs, nec violare fidem.
Dimissis his, vxorem solatur amatam,
    Et commendat eam per pia vota Deo.
Et, lachrimis natos veniam cum poscere vidit,
    Imposita dextra fausta precatur ijs.
Deinde, vale cunctis astantibus ordine dicto,
    Sublato, soli concinit, ore, Deo.
Morteq; iam properante sacram Simeonis ad odam
    Sępe recurrit ouans pectore, spemq; nouat.
Sic pius in Domino tandem Rex lumina clausit,
    Et regno gaudet nunc meliore fruens.
Ille quidem gaudet, sed plębs orbata per omnes
    Luget eum terras, luget & hostis eum.
Rex quoq; captiuus tantum haurit corde dolorem,
    Tardę vt submittat tabida membra neci.
Nam clęmenter eum tractarat viuus, at eheu
    Nunc alio vitam degit in orbe iacens.
Et licet occultes tu tristis Othonia corpus,
    Ipse tamen celso laudat in axe Deum.
Ipse quidem fœlix, qui Christum cernit in alto
    Æthere pręsentem, propiciumq; patrem:
At nos ter miseri, quos tanto principe tristis
    Atropos orbarit, clade minante graui;
Quippe ideo cito iustus obit testante Iesæa
    Ne scelerum pœnas cum grege sonte luat.

Quare

Quare vbi decesſit Rex iam ſanctiſsimus, inſtat
Haud dubie noſtris vltio ſæua plagis.
Sed pietas immenſa Dei eſt, dum pœnitet atri
Flagitij miſeros, parcit & ille libens.
Corde nouo precor vnanimes intremus olympum,
Fundamuſq; pio lucida vota Deo.
Se facilem ſic (ne dubitate) precantibus ille
Offeret, & pœnas leniet vltro reis.
Atq; pij natum patris ad veſtigia ducet,
Et pacem trepidis, & bona queq; dabit.
Summe Deus noſtros oculo clemente labores
Aſpice, nec rigidus crimina cuncta nota.
Te prebe nobis placidum, tuaq; adijce dona,
Viuaq; longanimis collige membra tibi.
Quo te cum Nato, ſanctoq; in ſecula Flatu
Poſsimus placitis concelebrare modis.

Finis.

AD SERENISSIMVM, AC ILLVS-triss. Principem Dominum FREDERICVM Daniæ, Noruegiæ, Sclauorum, & Gottorum Regem, ducem in Schlesuuick, Halsatia, Stormarn, & Ditmaria, comitem in Oldenburgo, & Delmenhorst &c. Dominum suum clementiss.

De victoria Ditmarsica carmen gratulatorium.

QVam Sol Memnoniis remeãs fert lumẽ ab vndis
Dulce viatori, tarda qui nocte viarum
Inscius errauit, tenebrasq;, & frigora fleuit:
Tam nobis Friderice tuus, luctuq;, metuq;
Discusso, lætus cantandi affudit amorem
E bello reditus, deuictoq; hoste trimphus.
Pro te sollicitos trucis anceps alea Martis
Terrebat modo, terrebat fortuna priorum,
Et gentis virtus, & desperatio duplans
Indomitis animos: verum te pronus ab alto
vidit cunstipotens Deus, & suscepit olympo,
Teq; suo veluti clipeo protexit amicus.
Ergo, vbi, consertis manibus, cum gente feroce
Prælia fortis inis, omnemq; ad læta trophæa
Tantas arte viam simul, & virtute coruscans,
Iamq; hosti clam terga feris, fallisq; furentes,
Iam læuos a fronte, & Marte inuadis aperto,

Cog-

Conſpicuaq́ micas virtute, & funera miſces,
Cogis inire fugam feſſos, & vertere terga.
Quamq́ etiam victis redit in præcordia virtus,
Nec tibi cum facili res hoſte erat, omnia ſed qui
Virtutum ſimul, & fraudum documenta probarint:
Plurimus inter eos, veluti tria corpora geſtans,
Ac triplices animos, triplices in corpore vires
Occultans, nequaq́ ex vno concidit ictu,
Ter læto ſternendus erat, velut Herculis olim
Nec multis truncanda caput fœtum ictibus hydra,
Vix igni, ſæuoq́ viri ſudore repreſſa eſt.
Tales ipſa etiam Ditmarſia terra gigantes
Nutrierat, tales tibi prælia ſæua mouebant
Geriones, ſupera tantum virtute domandi.
Nec minus & ſtruxere dolos, iamq́ agmina foſsis,
Ferratiſq́ pedum laqueis hoſtilia campo
Clam paſsim impoſitis, iam fumo nectere quęrunt
Pulueris accenſi: quin & cum terga dederunt,
Occultis latitant ſpecubus, teliſq́ repellunt
Victorem: verum inſidijs tamen omnibus illis,
Et magnis armati animis, & robore miro,
Nil potuere tibi, tibi ventus, & vnda miniſtrat,
Et tellus, &, qui ventis ibi contra it, ignis
Vel potius Deus ipſus adeſt, elementaq́ cuncta
Sepoſitis cogit naturę motibus illic
Inſeruire tibi, ac tumido aduerſarier hoſti.
Sic & aqua aufugit miſeros, qua fidere ſemper
Conſuerant, & qua vano ſpem corde locarant.
Venti etiam, quanq́ viſi ſpirare ſecundi,
Pulueris accenſi tum fumos ecce retorquent

In cladem ipsorum, victosq; inimica fatigat
Insidijs fortuna suis, laqueisq; premuntur
A sese positis: in fossas, hostibus ipsi
Quas fodere, cadunt. Deus vtpote liquerat illos,
Qui tibi pronus adest, tibi dextram viribus armat,
Et lætos dat successus, punitq; rebelles:
Cum iusta tantum de causa prælia tentes.
Nam patrium repetis ius, & periuria vindex
Insequeris, fractamq; fidem, censumq; negatum.
Vtq; refrenetur damnosa licentia morum,
Sæuitia in miseros, & scommata salsa, laboras.
Mens etiam vlcisci proauos heroica suadet,
Raptaq; maiorum toties vexilla reposcis.
Attamen & pacem clęmentior hostibus offers,
Si tua sceptra velint agnoscere, verum, vbi læuis
Id fugiunt animis, patruo te iungis Adolpho,
Et duci Iohanni, qui tecum armantur in hostem.
Nec minus & victis tua lenis dextera parcit,
Supplicibusq; libens vitam concedis, & omnes
Alta Dei qui verba docent, in pace ministros
Dimittis, tibi dum sese committere quęrunt:
Nec sexus patere, aut ætas imbellis vt vsq;
Milılitię durę subeat mala, lædere tantum
Accinctos, armisq; habiles, dum pascitur ira,
Dumq; pericla monent, sinis atro occumbere læto.
Pacificis cunctis vitam, & bona salua relinquis,
Teq; probas nihil æque, ac plebis velle salutem.
Quę tibi maiorem pariet clementia laudem
Iusticiæq; decus, q̃ Mauors ipse cruentus,
Quamuis adfuerit tibi, seq; ostenderit æquum.
Hinc

Hinc tua te plebs læta canit, Regemq́ fatetur
Cælitus exhibitum, sub quo pax grata vigebit,
In quo celsa nitet sapientia, quiq́ modestus
Viribus haud proprijs, at solo numine fidis,
Teq́ Dei nutu scis debellasse superbos,
Illiusq́ timore humilis iam flecteris vltro
Parcere subiectis, paciq́ imponere morem,
Patronoq́ Deo iustas persoluere grates.
Euge hoc principio magnam spem ciuibus addis,
Euge, Deo iam tecum & nos cantabimus hymnos,
Qui tibi subsidio fuit, affulsitq́ benignus,
Et victo inuicto lætum dedit hoste triumphum.
Ille mea semper musa celebrabitur, ille
Munifica dat queq́ manu bona diues egenis.
Absq́ illo miseri sumus, & puluisculus arens,
Ast illo irrigui pręsente vigemus, vt arbor,
Quę viret ad lymphas folijs, fructuq́ decora.
Tu quoq́ Rex gaudes illo Frederice fauente,
Subsidiumq́ ferente: per illum hunc nactus honorem
Et cantandus ades, patrium q͛d viceris hostem
Vltus auos priscos, Regumq́ ablata reducens
Daniadum spolia, & delens opprobria gentis
Holsaticę, quę nuper ijs Ditmarsia victrix
Obijcere ore solet petulanti ignara futuri:
Nunc probro tegit ora, tuis tu splendida victor
Nomina restituis: tanta est mutatio sortis,
Ne sit in humanis cuiq̃ fiducia rebus.
Ipse tuo princeps gladio, sceptroq́ benignus
Omnipotens adsit precor, ac te pace gubernet
Ornatum fœlice, tuoq́ exaltet amicos

Imperio populos, & consoletur egentes.
Rege bono gaudet plæbs, te Rex inclyte talem
Speramus, simul & votis optamus amicis,
Atq; huc nostrum etiam studium conuertimus, huc te
Audaces, quanq̃ properantem sponte, vocamus,
Hinc libuit quoq; sacra tuę cantare coronę,
Crassisq; é rerum notulis mysteria Regum
Elicere, & sub honore tuo dare dogmata cunctis
Principibus, populosq;, vt honorent sceptra, monere.
Sis facilis precor, atq; manu mea scripta benigna
Suscipe, & authorem tibi donum exile ferentem
Blandus ama, numeroq; tuorum ascribe clientum.
Sic rursum & pius ipse, cui sacra carmina curę,
Cunctipotens tibi mittet opem, & rata vota piorum
Pro te fusa, magis te curaturus, habebit.

T. S. M.

subditus addictissimus
Iohannes Sascerides.

DE CORONATIONE SERENISsimi, potentissimiq́ Principis Domini Frederici secundi Daniæ &c. Regis, Historica narratio.

MOesta pij nuper defleui funera Regis:
Nunc ipsi sceptro natum, rutulaq́ Corona
Substituam insignem, versoq́ in gaudia luctu
Mumeris authorem tanti celebrabo Monarcham
Æthereum, nec non & nostri munia Regis,
Iuraq́ monstrato ritu, atq́ insignibus ædam.
Summe Deus, tu qui mundum superante gubernas
Ordine, quiq́ homines, tibi quos placet, induis alta
Maiestate tua, rectum vt defendere possint
Armati, & punire piacula: iamq́ paternum
In solium nobis electum imponere Regem,
Atq́ minas abolere bonus dignare Satanę,
Succurras inopi precor, & super ardua vatem
Perducas humilem, rerumq́ arcana doceto,
Teq́ canam gratus quauis concedito sorte.
Soli cuncta tibi debetur gloria, solum
Te placidę memores pacis, gratęq́ salutis
Dicimus authorem, & meritos tibi pangimus hymnos
Dissidia, & fera bella serit, cędesq́ curentas
Liuidus hic illic hostis, trepidisq́ minatur
Gentibus exitium, populisq́ potentibus instans:
Tu vero nobis merito Rex Christe canendus,
Qui pius exhibeas pauidis sua vota, fidelem
Consensum procerum, gratumq́ in ciue per vrbes

Applausum, dum legitimo Fredericus honore
Rex vngendus adest, ita enim confidimus ipsum
Te Regem fore, dum Regem das legibus illum,
Qui tibi sit nostra ante vicarius ora videndus:
Illi aderis vultu clęmente domiq́ꝫ, forisq́ꝫ,
Perq́ꝫ illum tribues tua munera largus egenis.
Ipse etiam venit ecce tibi seruire paratus,
Et rigidas maiore tui conamine leges
Obseruare patris, quum nunc accesserit ætas,
Ætatisq́ꝫ comes sapientia, quumq́ꝫ nitebit
Officio propiore tibi dehinc iunctus, & abs te,
Altariq́ꝫ tuo se cernet habere Coronam,
Ciuibus vt bona quęq́ꝫ tuo sub nomine pręstet:
Sponte sua præstabit ibi, quęcunq́ꝫ requiris,
Et laudata sui vestigia patris inibit.
Tu modo sis dux fidus ei, tu dirige gressus
Obuius, & fragiles cœlesti robore plantas
Confirma iuueni, remoueq́ꝫ obstantia saxa.
Nunc age Calliope memorandum concine festum
Daniadis, quo Regem illorum insignibus altis
Vestiet idq́ꝫ manu sacri Deus ipse ministri
Palladij, qui clara pie tibi Scania præsul
Inseruit: Reuerende pater parere vocanti
Surge Deo, gentiq́ꝫ tuę te cede ministrum:
Nec fuge lassari, dum publica vota iuuabis.
Vt quondam Samuel diuino vrgente, Propheta
Tendebat, mandato, ad Bethlehemitica tecta,
Fundebatq́ꝫ agilis spirantia balsama flauum
In caput electi Dauidis, eumq́ꝫ Monarcham
Constituit, per quem plębs Isrelitica quouis
Tem-

Tempore tuta foret, tumidosq; repelleret hostes.
Te quoq; vox diuina, licet non cælitus, vrget,
Seu concors procerum, quibus hæc commissa superne
Iussio, siue tuæ coniuncta vocatio curæ.
Qui siquidem resonante palam se prodidit olim
Voce sua, Deus, en medijs nunc vtitur idem,
Legitimisq; suis vult nos parere Ministris.
Quare age, rumpe moras, diuinaq; perfice iussa.
Postulat hoc Regnum, regniq; arcana doceri
Flagitat ore tuo, tibiq; vni hunc vouit honorem.
Sed bene res habet, ipse precantibus annuis vltro,
Dania nunc læta est, nunc Haphnia Regia sedes
Iubilat, & Regi digne se præparat alto:
Cingit vtrumq; forum tabulis, & mollit acutos
Puluere substrato silices, equitumq; futuris
Magnorum certaminibus parat apta theatra.
Suscipit & celsos properantes vndiq; fausti
Principis ad spectacla duces, & honoribus horum
Vnumquemq; suo dignis pro stemmate tractat.
Namq; vbi deuictis Ditmarsis, mænia gratus
Haphniaca intrauit princeps, mansitq; coronam,
Mater ei imprimis aderat cum fratre minore,
Germanaq; innupta, vt nati augeret honorem,
Quam patrui quoq; Iohannes, & fortis Adolphus
Gestis præclare rebus læti ambo sequuntur,
Ille sedens curru, hic vectus spumante caballo,
Vulnere sanato iam, quo Ditmarsicus illum,
Primo vbi bellator micat agmine, tinxerat ensis.
Quin etiam iuuenis comes Oldenburgius vna
Cum reliquis multis ornat Diademata Regis.

Inde

Inde Lubecenſes, Hamburgenſeſq; decenter,
Dantiſcani etiam legati ex vrbibus altis
Adueniunt, Regiq; nouum gratantur honorem.
Ipſe quoq; Auguſtus Dux expectatus ab alto
Regni concilio tandem dum venit, & Annam
Vxorem, ac Magnum germanum adduxit, honore
Regali excipitur, tota ſtrepit vrbe triumphus,
Innumeri occurrunt proceres, tormenta pauorem
Nubibus incutiunt, ſonituq; tonitrua reddunt.
Nec minus interea turba huc ampliſsima fluxit
Nobilium Regni, quorum ipſo corpore virtus
Lucet, & e vultu præſtantia pectoris exit.
Lucet Iohannes Fries Cancellarius omnes
Inter eos nunc & defuncti mole grauatus
Barbæi: lucet quatuor pulcherimus ordo,
Vigintiq; virum, qui Regem inſignibus armant.
Tandem vbi paulautim venit memorabile feſtum
Principibus cunctis aduectis, protinus inde
Frondibus orbantur ſyluæ, ſpirantibus horti
Floribus, ac totam fragrans odor occupat vrbem,
Ornanturq; domus, ornanturq; atria ſacra
præcipui templi, quod adeſt prope clara lycæa
Pieridum, ſacra virgo tuo de nomine dictum.
Illud & arboreis, Paradiſi, frondibus, inſtar,
Purpureiſq; roſis, aliiſq; virentibus hærbis
Depictum omnigenis prædulcem ſpargit odorem,
Vt vel ea facie populum ad ſe cogere poſsit.
Illic & paſsim depicta tapetia docte
Suſtinet hinc paries, atq; hinc cælatus vtrinq;
Spectantum paſtura oculos, animoſq; labantes.
Nec

Nec minus hic varij generis quoq; musica doctis
Organa docte instructa sonis, & vocibus adsunt
Suauiloquis aureis cras demulsura peritas.
Est locus excelsam iuxta sublimior aram,
Omne pauimentum iam pulchra vbi veste relucet
Molliter instratum, proceres vt honestius astent
Eximij, Regisq; sui tutentur honorem:
Atq; hic ad dextram (sacris vbi sella Ministris
Ampla satis, iuxtaq; ornatior altera structa est,
Quam Rector, dum festa monent solennia, noster
Intrat) serico adest flauo tentorium, & ostro
Late conspicuum, quod Rex iam sæpius intret,
Ast in vicino post aram structa nitebat
Cella nouis tabulis, vt ea dein auctus honore
Permutare suum coopertus posit amictum.
Ad radicem aræ pro præsule sella locata est,
Alteraq; inferius, quam stratam sericum adornat
Flauum cum scamno, Rex vt tibi maxime supplex
Christe futurus ibi pro Regis honore sederet.
At circum cupidis pro spectatoribus alte
Dependent nitidis tabularia nisa columnis.
Cæteraq; ad tantum prius illic omnia festum
Sunt instructa, futurum & pingunt Regis honorem.
Quare vbi grata dies exorto sole reluxit
Bis decima Augusti, dum quinquagesimus annus,
Nonusq;, exactos post sesquimille, gradatim
Transit ab in carnem descensu ex æthere Christi:
Cum pater ante duos, vigintiq; inclytus annos,
Et simul octo dies hoc prefulsisset honore:
Filius en celsa Fredericus ab arce decenter

Coronatio

Incedit magnis retro stipatus, & ante
Principibus, qui diuersis ex tractibus illum
Inuisere, hos rauca tuba, & sub tympano acuta
Tibia per latas deduxit rite plateas.
Ante ducem é regni veteris prudente senatu
Præcessere viri senio, meritisq́ verendi,
Qui sacra gestabant vngendi insignia Regis,
Ancipitem gladium, sceptrum, malum, atq; Coronam,
Ex auro puro multum rutulantia cuncta.
Crompius auratum gladium Marscalus habebat,
Auristellamis sceptrum, qui præsidet arci
Haphniacæ, massam Holgerus Rosocranzius auri,
Tu rutulam Regi præfers Edelherde Coronam,
Nam procerum es princeps, aulæq; vocare Magister.
Porro vbi depicti calcarunt limina templi,
Conscensis gradibus, summam quibus itur ad aram,
Subsistunt regni seniores, inq́; parata
Regem sede locant, cum staret Heraldus vterq;
Veste retro in picta : mox progrediuntur, & omnes
Vnus post alium, quę gestauere, sacrata
Deponunt ara, atq; Deo, qui præsidet aræ,
Regia sponte ferunt insignia, deinde placenti
Reddat vt ille duci manibus delata ministri.
Tum præsul, quem tanta volens ad munia faustũ
Extulit omnipotens, tibi Scania pulchra minister
Iunctus Nicoleos, ibi quum candente sacerdos
Vestitus lino, linumq́; tegente cucullo
Cum reliquis iuxta decoratum altare ministris
Indutis ipsis alba quoq; veste decore
Sisteret, atq; arcana Deum per vota vocaret,

Aggreditur, fusisq; iterum reuerenter ibidem
Coram sede sua precibus, mox surgit, & omnes,
Ad populum sese conuertens, voce diserta
Commonet astantes, atq; hæc effatur ad aures:
Eximij proceres, regniq; excelse senatus,
Quotquot adestis & é populo iuuenesq; senesq;,
Quandoquidem optato festum celebramus honore,
Quo nunc accipiet sua Rex insignia noster:
Id vos præmonitos volo, danda hæc cælitus illi,
Non hominum tantum arbitrio: vidistis & ipsi
Cuncta oblata Deo, sacramq; illius ad aram
Deposita esse manu seniorum, nomine regni
Totius: vnde hodie cum sit mihi legibus aræ
Commissum officium, lecto ipsum tradere Regi
Ne dubitate Deum, quę tradam ego rite minister.
Nec sit ludibrio cuiq̃ ceremonia nostra,
Quę seruata diu priscorum mansit ab æuo
Traditione patrum, quoniam mysteria magna
Continet, & populos clam, Regesq; instruit ipsos,
Officijq; sui monet omne tenenda per æuum,
Vt pariter clare, cum fiet quęq;, docebo.
Nunc precor, vt digne præsentia festa colatis,
Nec quisq̃ admittat petulans, quod lumina lædat
Semper aperta Dei, dum nobis munera tanta
Præbuit, & pulso cumulauit gaudia luctu.
Læta equidem non damno tamen conuiuia tristis,
Idq; suo celebrata loco, cum tempora poscunt,
Vt iam, quando Deus nos exhylarauit amice
Rege dato, per quem nobis volet ipse prgesse,
Sed semper merito petulantum crimina damno

Lege etiam damnata Dei, verboq; seuero,
Quin studio pietas nunc est maiore colenda,
Reddendæq; Deo pro summo munere grates,
Nunc memori de corde preces mittantur Olympo,
Perq; pios gemitus oretur, vt adsit egenis,
Atq; nouum faustis Regem successibus armet
Omnipotens, clemensq; Deus, cui sidera parent.
Nam duo traduntur, per quę sint omnia ad vsum
Sanctificata pijs, verbum, atq; precatio vera.
Nos Regem vncturi verbo lucente iuuamur,
Quod clare testetur, eum diuinitus vngi,
Quanq̃ hominis manu, & huic parendũ lege superna,
Legitime quisquis regnat, legesq; tuetur.
Idq; ẽ scripturis mox percipietis & ipsi.
Nunc orate Deum, sublimi vt mitis ab axe
Respiciat, nostriq; habeat rata muneris acta,
Fœlicemq; fauens nostris conatibus addat
Euentum, & Regem diuino extollat honore.
Dixerat hęc pręsul, monitiq; exinde ministri
Doctor Iohannes scheldorpius, atq; Magister
Nicoleos, Regi qui tradit iussa salutis,
Verba legunt populo, quę scripsit Apostolus olim
Romanis, cum iussit eos parere Monarchis,
Mucronemq; timere, Deus quem tradidit illis
Ipse malos punire, bonos defendere mandans.
Nec minus & quę Petrus ait: cum pręcipit omnes
Regibus, & ducibus subiectos esse superne
Emissis, tanq̃ Domino, qui lucet in illis,
Et libertatem peccandi vt nemo sequatur.
Lecta hęc Palladius magis explicat omnia plebi
Denuo

Denuo, & æthereo ciuilia sceptra placere,
Munirieꝗ Deo per sacra oracula monstrat.
Tandem iterum precibus monet instent, ipseꝗ flexis
Ad populum versus genibus voce orat aperta,
Quę Christus docuit, verba, & sic prę uius infit:

Oratio Dominica.

O Pater ô vera nobis Deus addite flamma
Per Christum, qui templa colis radiantia cœli,
Lucidus appareto tuis, passimꝗ relata
Clarescant tua verba, cadant mendacia falsa:
Spiritu item regnato tuo sub pectore nostro,
Nosꝗ tui similes rursum efficiamur imago:
Quęꝗ tibi sunt grata, alacri pręstemus amore,
Sicut apud superos tua fit properata voluntas.
Da quoꝗ, pręsentis vitę quę postulat vsus,
Quottidie, neꝗ sæua diu nos turbet egestas.
Crimina, quę proni committimus, illa remitte
Lenior, vt fratrum neꝗ nos delicta libramus:
Nec nos tentari sine, tentatosꝗ sub orcum
Ire tenebrosum, culpamꝗ admittere menti:
Sed Satanę disperde dolum, nosꝗ illius abs te
Cassibus erepti nitidum scandamus olympum.
Tu potes, est regnum, est rerum tibi summa potestas,
Est diuinus honos, hinc moti dicimus, Amen.
Finita tali prece, surgit iturus ad Aram,
Et simul hanc prędulcem incedens intonat odam:

Veni S. S.

Spiritus alme Veni, reple pia corda tuorum,
Et flammis illa vre tuis, & amore paterno,
Qui varias gentes varijs accersere linguis,
Vnanimiꝗ paras tibi sistere mente nouatos.
Et mox: mitte tuum flatum, nouaꝗ omnia fient

Protinus, atq; tuo tellus renouabitur ore.
Da recte flatu cuncti sapiamus eodem,
Ac tua fac nobis recreent solatia mentem,
Per Christum dominum nostrum, fidumq; patronum.
Inchoat hęc pręsul, simul ante altare precatur
Prostratus, donec chorus ore excepta perito
Finierat, sella erectus tunc ille resedit.
Idq; vbi viderunt proceres, regniq; senatus
Consurgunt, certoq; adeunt altaria gressu,
Et sellam adducti Frederici corpore cingunt,
Et ducis ostendunt habitu, coramq; sacrato
Sistunt altari : tum Cancellarius altus
Rite assurgenti sibi fatur talia mystę
Daniaca orator lingua : Reuerende sacerdos,
Et pater, hunc Regem Fredericum cœlitus esse
Oratio Cancellarij — Donatum nobis agnoscimus, atq; fatemur,
Qui patris excipiat laudati sceptra relicta,
Cuius & excellens pietas, & dextera fœlix
Poscit, vti natum, quem spes est iusta, paterna
Virtute insignem fore, fortunaq; sequente,
Substituamus ei : Regni consensus hoc optat
Vnanimis, tantoq; Deum pro munere grati
Nobis propitium lætis extollimus hymnis,
Cuius & officium est vnius, tradere Regem
Fœlicem, nec honos mortali is conuenit vlli.
Quare etiam altari memores insignia sacro
Tradidimus cuncta, inq; manum donauimus illi.
Iamq; adeo petimus totius nomine Regni,
Seruus vti Christi tu, Christi nomine, Regi
Nostro huic electo delata insignia tradas,

Et Regem (quod faustum ipsi sit, & vtile nobis
Omnibus) hunc populo declares ritibus altis.
Dixerat hæc senior, retulit cum talia pręsul :
Eximij proceres, regni generose senatus,
Quando tantopere hæc lati me nomine regni
Poscitis, & vobis ego quoduis debeo semper
Subditus officium, nequaq̃ vestra petita
Tam pia reijciam, sed enim parebo libenter,
Cuiq; placet, delata duci regalia tradam,
Vt Christi famulus, domino inseruire paratus :
Illiusq; audens vestrum vngam nomine Regem,
Sit precor in laudem eius, & vtile Regno.
Sic ait, & simul assurgens Heroi recenti,
Conuersaq; ad eum facie, cum denuo sedit,
His illum verbis animans : dux inclyte, dixit,
Quando volente Deo, cui regna, ac omnia subsunt,
Hac hodie in sacra Rex confirmaberis æde,
Fide, bonoq; animo sis, nam qui munia tanta
Prouidus iniunxit tibi, quouis tempore fidus
Pręsto erit adiutor, tutorq; pericula cuncta
Dispellet, vincetq; tibi, tecumq; nitebit,
Et per te bona quęq; dabit, doctrina salutis
Per te florebit ditantem templa, scholasq;
Subsidio digno, per te solatia sancti
Suscipient inopes, per te omnes pace fruemur,
Liberaq; excelsum fundemus ad æthera vota,
Degemusq; piam sine sollicitudine vitam.
Hæc tibi curanti permulti protinus hostes
Partim inconspicui, partim quoq; sæpe videndi
Pugnabunt, sanctumq; tuum tardare studebunt
Propo-

Propoſitum, ſed fide Deo, tibi lucidus ille
Perpetuo comes aſsiſtet, iungetq́ miniſtros
Æthereos, qui regna ſolent defendere, vimq́
Frangere tartaream, cum Reges oſtia Chriſto
Pandunt, & pia tutelam per vota relinquunt:
Id teſtante patet Daniele, id Rege Dauide.
Tantum tu conſtante Deum celebrare voueto
Propoſito, iamq́ ante Deum, qui miſcet vbiq́
Seſe Chriſtigenis ipſius nomine iunctis,
Mentem iure tuam iurando pande fideli
Quod verbum ſtatuas eius, cultumq́ tueri
Scilicet, & miſeris quoq́ prompto occurrere iure.
Sic vbi fatus erat docto grauis ore ſacerdos,
Conticuere omnes, intentiq́ ora tenebant.
Tandem Rex, digitis ad ſacra volumina miſsis,
Iuſiu- Dixit: Ego Fredericus ad hæc dignante vocatus
randũ Danica ſceptra Deo, corde, haud compulſus, alacri
Regis. Chriſti Euangelium, qui noſtræ eſt arra ſalutis,
Qui Regnum mihi ſolus, & hunc donauit honorem,
Teſtor, eiq́ animo voueo, & promitto volenti,
Quo ſim cœleſti gratus pro munere patri,
Exoluamq́ pios iuſta formidine ciues,
Me ſeruire Deo, ſynceraq́ verba paratum
Cuſtodire, ſacro quę ſcripta volumine liquit:
Hucq́ ſcholas, & templa ſuis ornare miniſtris,
Adderéq́ his facilem per iuſta ſtipendia victum:
Ne Deus offenſus tantis nos dotibus orbet,
Sed ſermone ſuo nos omne gubernet in æuum,
Et flatu recreet ſancto, faciatq́ beatos.
Nec minus & preſſos omnes releuare potentum
Iniuſta

Iniusta satagam dextra, legesq; seueras
Nullius intuitus faciem, vel munera cæca
Semper habebo ratas, ac, dum respublica poscet,
Saluaq; iura sinent, pacis quoq; blanda tuebor
Commoda, nec iusto proceres, vllosue ministros
Exuam honore suo per lati climata Regni:
Si Deus adfuerit mihi, pręsentemq; relinquet
Hunc animum: studio certe nil tale patrabo.
Si quando non sponte cadens deliquero (labi
Quippe hominis) veniã supplex te Christe precabor.
Proposito (nouit Deus) aut petulante furore
Nil contra sancta hæc tentans promissa notabor.
Id Christum, Christiq; volens oracula testor:
Ille iuuet, flatuq; suo me roboret almo.
Sic ait, & sacro dextram de codice mouit,
Cum sese ad celsum vertens altare sacerdos
Inflexis genibus clara sic voce precatur:
Omnipotens æterne Deus te quęsumus omnes
Vnanimes, regna hæc septem subiecta trioni,
Nostrumq; electum Regem (en tibi sistimus illum)
Clementer videas, & nobis largus egenis
Munifica semper tua fundas munera dextra
Per Christum dominum nostrum, nostrumq; patronũ.
Dixit, & excepit chorus omnis, & intulit: Amen.
Tum bini pueri litaniam rite canebant,
Respondente choro, donec pro Rege precandum
His erat, id summus pronunciat ipse sacerdos,
Et solito de more chorus respondet. Ea autem
Cum puerorum esset sortita precatio finem,
Sacrorum exurgit princeps heroa recuruis

vnctio Regis Vncturus nisum genibus, primumq; lacerta
Pollice, mox humeros diffuso lenit oliuo
Regis, & id stillat crucis hæc in membra figuris.
Tandem ita pauca refert, & sacra latentia pandit:
Mos plane vetus est electos vngere Reges,
Nec modo Iudęis, sed multis gentibus olim
Notus erat, sicut passim sacra biblia monstrant.
Vnde etiam Christo, quia Rex est, vnctio nomen
Imposuit, diuinus eum qua spiritus vnxit.
Nec tamen hoc Regum sine ritu nullus vbiuis
Legitime regnare potest, sed libera res est:
Non vetita illa tamen, vel condemnata superne
Voce Dei, at multis magis vtilis esse probatur
Nominibus, quod nunc vobis exponere nitar.
Namq; magistratus hęc vnctio spectat ad omnes,
Non tantum ad Regem, qui summo fulget honore
Terrigenum: gladium vero quicunq; minister
Ciuilem gerit, hinc petat is documenta licebit.

Quid vnctio velit Primum, oleo quoniam leniri nostra videmus
Corpora, suppressoq; augeri in fronte dolore
Læticiam, pręsertim vbi suaui fragrat odore,
Commonet haud dubie nos mansuetudinis illud,
Læticiæq; pię, quam nulla molestia turbet.
Vt Christus quoq; lætifico perfusus oliuo
Iessidæ canitur, nimirum pneumate sancto,
Quo sua clam reficit, cum surgunt credere, membra.

Quid vnctio brachij Quapropter lenitum oleo fragrante lacertum
Regibus, & cunctis, quibus est diuinitus ensis
Traditus, insinuat, leni vt pietate rigorem
Iusticię moderentur, &, vt frenare superbos,
Non

Non minus & miseris norint se parcere iussos,
Sintq́ suis patres, & eorum commoda quærant,
Sint re clementes ipsa, non nomine tantum,
Sint patres viduis, pupillisq́ omnibus æqui,
Sint patroni inopum, sint & pro paupere plebe
Solliciti, sint reffugium, quos vrget egestas,
Et vel subsidio, vel consilio omnibus adsint
Supplicibus faciles, nullisq́ insontibus obsint.

Hæc oleum tibi lætificum Rex inclyte signat,
Brachia dum lenit: verum quid vterq́ perunctus
Vult humerus Regi? vitare videlicet iram
Præcipitem, & lapsus placide portare suorum,
Nec temere vlcisci sese monet: ipse repertam
Vt Rex Christus ouem gestat, mitisq́ redemptor
Humani generis damnosa piacula tollit,
Ignoscitq́ reis, nec blasphemantibus vltor
Seq́, suumq́ patrem, dum sancto parcere sistunt
Spiritui, æterna furit implacabilis ira,
Nec subito pænas læsus peccantibus infert.
Hunc Regem æthereum Reges imitarier omnes
Terrarum properent, & mansuetudine malint
Vulnera, q̃ nimio populi sanare rigore,
Subiectosq́ humeris veluti gestare laborent
Mitibus, adq́ crucem simul & sua pectora firment,
Principis exemplo cruce debellantis Auernum.
Atq́ hac proficient magis, hac ratione triumphos
Instituent: nam qui tolerat, generosius hostes
Ille suos domat, vt passus tenet æthera Christus.
Perpauci sicca decedunt morte Tyranni:
Sed Regum cantata thronum clementia munit:

Quid humerorum vnctio

Hanc merito tibi laudamus, plębs flagitat omnis
Hanc abs te, ſperatq;, & ſpem compenſat amore,
Compenſat votis, Deus ad te lumina flectat
Cælitus, oro, tibiq; hæc in præcordia mittat,
Talia commemorat, pariterq; patentia mandat,
Vt proceres heroa ſua in tentoria ducant,
Et veſtimentis illum regalibus ornent
Exutum ducis ante habitu, tunicaq; priori.
Qui dum morigeri faciunt iniuncta miniſtri,
Veſtes ipſe ſuas etiam commutat, & ornat
Se caſula, gręcamq; canens hanc intonat odam:
Kyrie Chriſte eleeſon, eiq; adiungit, & hymnum
Angelicum, quę cum cantores excipientes
Finierant, oremus ait, ſimul orat & ipſe
Clara voce canens: tete Deus alme precamur
Cæleſtis pater, vt verbo, Flatuq; potenti
Dona tui Nati magis agnoſcamus, eorum
Participes facti, & plene guſtemus ouantes.
Quin miſeris etiam nobis id cede benignus,
Sub noſtro vt regnum pacatum Rege videntes
Viuamus læti, & laudem tibi dicere prompti
Per Chriſtum ſobolemq; tuam, noſtrumq; patronum.
Dixerat, excepit chorus omnis, & intulit: Amen.
Inde miniſtrorum, qui iuxta altare parati
Aſtant, ad populum ſeſe alter vertit, ĳſq;
Pauli verba legit quondam tranſmiſſa Bithynis,
Quę ſuadent nobis in Abrahę credere ſemen,
Quod teſtamenti rata ſit promiſsio iure.
Quę tum lecta breui cantores carmine claudunt.
Mox bini procerum deducunt rurſus ad aram
Heroa,

Heroa, ac genibus cum nititur ille, recedunt.
Sacrorum interea princeps nudum accipit enſem
Ipſo ex altari, Regiſq; imponere dextrę
progreditur, vaginam alio ſeruante miniſtro,
Regemq; alloquitur ſimul, & iura ardua monſtrat:
Inclyte Rex hunc fulmineum tibi cælitus enſem
Accipe conceſſum, neq; enim nos tradimus illum
Iniuſſu ſeperum, non tanta homo futibus auſit:
Sed Deus omnipotens, cui cœli ſidera parent,
Ille magiſtratum cuſtodes ordinis armat,
Vt ſontes punire, bonos defendere poſsint.
Ceu quondam Gedeona ſuo pręcinxerat enſe,
Quo Madianitas deleret ſtirpitus vltor.
Hinc quicunq; datum ſibi vibrat lege mucronem,
Vt Gedeon, inuictus erit, ſternetq; rebelles.
Ne ſibi confidat tamen, atq; hoc enſe ſuperbus
De ſuper exhibito properet petulanter abuti,
Sed timeat, rogitetq; Deum ſibi notus, & eius
Epectet moderatus opem, pręſitq; modeſte,
Lenitumq; oleo recolat fragrante lacertum,
Quo gladium gerit, eſſe ſibi, &, quos induit armis
Horrendis, humeros, adeoq; benigna rigorem
Temperet, & nimiam clementia mitiget iram.
Nec delinquentum cædes tantum, atq; cruorem
Innuit hic gladius, ſed pœnas quaſlibet infert
Sontibus ex merito, punitq; atrocius illos,
Lenius hos, vt digna videt delicta patrantum.
Legitimi quęcumq; igitur ferit vltio ſontem
Iuſta Magiſtratus, ſeſe diuinitus illic
Puniri ſciat ille, Deoq; obtemperet alto,

Iudicibusq́ animo nihil irascente minetur.
Iudicium siquidem domini est: male fungier illo
Vos fugite ô Reges, Nemesis ne iusta sequatur.
Talia dum præsul memorat, Rex tradidit ensem
Marscalco exhibitum, quem condidit ille ministri
Accepta manibus vagina, deindeq́ rursus,
Cum finem imposuit monitis, reddente, sacerdos,
Marscalco, capit, & lateri illum Regis adaptat,
Gestandumq́ docet iussis a Rege supernis,
Terreat vt prauos, animet defensio iustos.
Hic Rex exurgens transuersum leniter ensem
Quattuor in plagas mundi vibrat, & cito rursus
Vagina tegit, interea clamante Ministro:
Cernitis armatum nostrum diuinitus omnes
O populi Regem, quo vos tueatur amice:
Non aciem siquidem vobis obuertit, at expers
Scindendi latus, a vobis timor absit vt omnis.
Quanq̃ sic dextra gladium tenet, vt cito vertat
Illius in sontes aciem, reprimatq́ nocentes.
Hinc omnes, quicunq́ hęc intra regna beati
Sunt populi, lætentur, ouent, pia carmina promant.
Nullus enim timeat, qui fœda piacula vitat.
Prauis terrori Rex est, sed pręmia iustis
Promittit, Paulo testante: timere recusas
Arma Magistratus? bene fac, laudemq́ per illum
Nanciscere: Deo sequidem in tua commoda seruit.
Sin operare malum? treme: nam precingitur ense
Nequaq̃ frustra, sed sontem vt puniat omnem.
Quippe Deo famulatur, vt vltor sontibus æquam
Infligat noxam, tollatq́ ex orbe malignos.
Cogitet

Cogitet hæc populus, Rex hęc perpendat, & omnis
Quęso Magistratus, domino quod seruiat, illicꝙ
Officio studeat grato placuisse fidelis.
Hęc grauis vrgebat coram alto Rege sacerdos,
Qui genibus rursus iam nititur, estꝙ paratus
Vertice sublimi fuluam acceptare Coronam.
Quam simul ex ara sumptam tulit ille, resedit,
Sesecꝙ ad Regni proceres conuertit, & inquit:
Eximij virtute viri, generose senatus
Tradere me Regi vestro Diadema rogastis,
En ego morigeror, sed nunc vos oro vicissim,
Vt mecum cuncti fuluam apprensare coronam,
Dum Regis capiti imponam, quicumꝙ potestis
Non nimium semoti, & si qui forte nequitis
Longinqui nimium, tamen & sudetis ad illam
Extendisse manum, Regicꝙ imponere mecum
Hoc Regale decus: vestri nam iuris (opinor)
Vtilecꝙ id regno est, vt latius inde docebo.
Sic ait, & surgens, Regni accurrente senatu,
Coro- Imposuit Regi, tali cum voce, Coronam:
a R. Accipe de nostra Rex clęmentissime dextra
l. im Fulgentem, Regni delati insigne, Coronam,
oni- Dante Deo tibi patre, satocꝙ, & pneumate sancto:
ur. Qui tibi det placidus, commissi vt munia Regni
Fungaris quocꝙ iuste, vt te tua sacra monebunt,
Nec minus & Regni indigenę tua iussa sequantur.
Faxit hoc omnipotens Deus, Amen dicite cuncti.
Dein monet Antistes paulum secedere rursus
Vtrincꝙ astantes Proceres, spaciumꝙ videndi,
Atcꝙ auscultandi cupidę concedere plębi.

Nec

De sceptro.

Nec mora, dat Regi in dextram rutulantia sceptra
Niso ibi dum genibus coram ara, supplicis instar,
Et simul hæc addit : Cape Rex hoc inclyte sceptrum
Præcipuum regni decus, ornatumq́ꝫ Monarchę.
Nam leges, & iura notat, quibus omnia florent
Cælitus exhibitis, quibus horrent regna negatis.
Nam Christi sceptrum doctrina a vatibus eius
Dicitur, emissumq́ꝫ omnes cantatur in oras,
Cum duodena Cohors pia dogmata sparsit in orbem.
Sic leges Regum sceptrum Regale vocamus.
Hoc sceptrum iniustos reprimat, releuetq́ꝫ modestos :
Legibus e sanctis contractus pendeat omnis :
Legibus, & scripto dirimantur Codice lites.
Vnicuiq́ꝫ suum Regno ius, atq́ꝫ statuta
Patria, quę cunctis rigide seruentur oportet.
Nemo suum Cerebrum, nemo sibi visa sequatur
Iuratus iudex, dum scriptę dissona legi.
Solus ab accepta decedere lege Tyrannus
Ausit, & huic læsam pręferre libidine mentem,
Atq́ꝫ animum cupidum damno satiare suorum :
At Reges videant æquum, legesq́ꝫ sequantur,
Vt Iosaphat monet, atq́ꝫ Dei se munere fungi
Norint, atq́ꝫ Deo rationem exinde daturos
Gestari sceptri: timeant hunc ergo modesti,
Cunctaq́ꝫ sollicite faciant, dominumq́ꝫ sequentes
Nullius iniusti personam, aut munera spectent.
Iusticia solium Regi stabilitur eburnum,
Et magis illa iuuat, q̄ virtus bellica, Regem,
Quę tamen ipsa iuuat quoq́ꝫ, donaturq́ꝫ superne
Cum gladio : gladius fuget hostes, atq́ꝫ nocentes

Repri-

Reprimat, at ſceptrum longe ſupereminet illi :
Namq; in pace valet magis, & conducit amicis
Regi morigeris, æquumq;, bonumq; tuetur.
Dixerat, & rutulo ſphæram quę fulget ab auro
Mox læuę imponit Regis, pergitq; loquendo:
Poſtremo, en, malum regale, crucemq; notatam
In malo ætherei tribuo tibi nomine Regis.
Hoc malum, quia formam imitatur totius orbis,
Admonet ecce tui te Regni, vultq; tuorum
Viuere te memorem, mentiq; obuertere plæbem,
Et veluti geſtare manu, curareq; eorum
Commoda ſollicitum, grataq; inquirere pacis
Munera : terra tibi ſubiecta, en, pingitur orbe
Sidereos imitante globos, vt ab æthere quippe
Stelligera cuncti tegimur, ſic viuimus vni
Nos hic incluſi ſub te Rex inclyte Regno,
Nos vnam efficimus tibi ſphęram: hanc aſpice ſemper
Sollicito clęmens oculo, geſtaq; patronus.
Vt Deus ipſe etiam prædocte pingitur orbem
Ferre manu, quoniam ſemper memor eſſe ſuorum
Creditur, vt citius mater ſua pignora linquat
Natura domita, q̃ non amet ille renatos
Chriſtigenas, neq; quęrat ijs pacem, atq; ſalutem.
Immo propheta etiam, quod, vti ſignacula, ſemper
Nos gerat ille manu, verbis teſtatur apertis.
Illius exemplum tu Rex imitere precamur.
Quod vero cruce ſphęra nitet, mortalia Chriſto
Significat Regi crucifixo ſubdita ſceptra,
Primumq; in cunctis quęrendum illius honorem,
Atq; voluntatem ſanctam eius vbiq; docendam

Per populos, dandãque operam, quo sancta sequatur
Doctrinam quocq; vita, crucemcq; & sponte ferendam.
Finierat sacer Antistes reserare loquendo
Curuatis niso genibus mysteria Regi:
Qui dein exurgens Marscalco tradidit ensem,
At sceptrum, particq; insignia cœtera Regni
Dat, quibus iniunctum est, illa a prudente senatu
Ante suum gestare Caput, Regemcq; pręire.
Sic sua per proceres rursum tentoria ductus
Accedit, magnumcq; duces heroa reponunt
Sede sua, coramcq; ipso mansere ministri.
Psalmos inde chorus binos canit, in quibus autor
Psalmographus Regi fœlicia quęcq; precatur.
Exin sacrorum princeps hęc denuo plæbi,
Nobilibuscq; canens Regni sacra vincula munit:
Eximij proceres, plebscq; omnis, danica pubes

Oratio de Corona.

Sat fortasse hodie Regis de munere dixi,
Decq; ministrorum officio: sanctiscq; prophetis
Testibus imperium Christo ciuile probari
Conuici, ne plębs Regi parere negaret.
Nunc tamen hoc ipsum repetam, dum sacra Coronę
Mystica nudabo, de qua sum pauca locutus
Hactenus, atcq; id mirari vel iure potestis,
Cur nam de gladio, sceptro, malocq; disertus
Ædendis fuerim, prope de diademate mutus
Interea, quum pręsertim celebranda Corona
Nomen huic acto dederit, famamcq; diei.
Verum prudenter dilatum est hactenus illud,
Clarius exacto iam posſim vt dicere ritu.
Nunc igitur, dum quę lateant arcana Coronę
Rega.

Regalis documenta canam, vos illa fauentes
Auribus appositis, pronaqꝫ addiscite mente.
Principio, Regi subiectos, esse Coronam
Constat: vt ipse suum decus, atqꝫ Coronam
Credentes vocat æthereo Rex missus olympo
Christus: euqꝫ sequens, quos Christo adduxit ouantes,
Paulus ait decorare caput sibi, vt aurea serta.
Nam vere, iudex qua Christus luce redibit,
Quando sui accipiet mercedem quisqꝫ laboris,
Tum quoscunqꝫ Deo quis adegit, habebit eosdem
Ceu capiti impositam, si sit pius ipse, Coronam.
Hęc sit pręsulibus curę, non flaccida mitra,
Nobiliusqꝫ pedum cœlestia dogmata iactent.
Nam pręsunt Regno, non mundi, at spirituali
Christi legati: sed qui ciuile gubernat
Rex mundi imperium, populosqꝫ mucrone tuetur,
Vertice conspicuam recte gerit ille Coronam
Signantem populos, quos ferro, ac iure gubernans
Nomenqꝫ eximij Regis, laudemqꝫ meretur.
Gemma Magistratus omnes, ac stemmate cretos
Nobilium pingit, plębeos innuit aurum.
Quã pulchra est, quando manet integra tota, corona?
Decisumqꝫ nihil perit auri, & nullus Iaspis
Excidit? ornatus Rex fœlicissimus illa.
Si tamen & frustrum cadat auri, siue berillus
Vnicus, aut plures, nondum destructa Corona
Prorsus erit, pars illa quidem fœdabitur atro
Conculcanda luto, sed adhuc dicenda Corona
Vertice Regis erit, restaurabitqꝫ ruinam.
Nec minus & si qui de plębe resistere Regi,

Nobiliumue ausint (alto Deus omen ab axe
Mitior auertat) tandem ipsi clade peribunt
Horribili, natiq; gement, seriq; nepotes.
Punit enim, ac delet vindex Deus ipse rebelles.
Rex autem docili mox pectore sanior inde
Consurget releuante Deo, munusq; superne
Commissum decorabit inexpugnabilis hosti,
Hosti, quem grauis ira Dei, & sibi conscia praui
Mens feriet, mœstoq; trahet fœtore sub orcum.
Cæsari vt Henrico quando impia bella Rodolphus
Consilio mouit papę, diuinitus ipse
priuatus dextra periuria testificanti,
Terrentiq; reum subit atrę limina mortis:
Victor at Henricus retinet concredita sceptra.
Sic perit Absolomes quoq;, patre tuente Coronam.
Deniq; sic omnes pereunt, qui dona laborant
Irrita dementi cælestia reddere cura.
Quę tamen hic minime spero euentura, nec ad rem
Exposui, sed erant monstranda arcana Coronę.
Vos, precor, vnanimes capiti Diademata Regis
Imposita a vobis ipsis defendite cuncti:
Viuite fœlices, concordes crescite semper
Ipsi etiam, vestriq; extendite Regis honorem:
Sic bene quadrabit capiti sua grata Corona,
Sic Rex, sic populus, sic omnis & incola fœlix,
Sic regnum florens erit, atq; immune pericli.
Si modo, quod sursum quoq; suadet aperta Corona,
Subsidium simul æthereum, flatumq; sacratum
Rex, populusq; petent animo, condentq; fideli:
Sicq; Deum veraq; fide, sanctoq; timore

Per-

Perfusi sine fine colent, Christumq́ sequentur,
Et, spretis mundi illecebris, cælestia quęrent,
Vtq́ decet, Christi admonitu meliora probabunt.
Vt quondam formosa Ester, quam Persicus heros
Reginam ex humili sibi conditione Darius
Legerat, ac gemmis vestitam ornarat, & auro:
Deforis illa quidem Reginam vestibus egit,
Et caput ornari fulua sibi passa Corona est,
Quo Regni, Regisq́ sui seruiret honori:
Verum intus pia corda Deo super astra leuabat,
Atq́ libens vno sese oblectabat in illo,
Sidereisq́ bonis gustatis, omnia fluxa,
Quę vanus miratur homo, sapientior inde
Spernebat facile, & pro sorde putabat olente,
Frigidaq́ ad pręsens regnum, cœleste flagrabat.
Tu quoq́ Rex aude spretis terrestribus altum
Cor offerre Deo, dumq́ hoc fungere per artus
Munere, dumq́ insigne geres regale Coronam,
Viue memor natum te sanguine sontis Adami,
Quem tulit atra sequens mors pœna, sed inde nouatis
Per Christum restare nouum super æthere regnum:
Mittat opem Deus ipse suam clęmenter egenti
Desuper, oro, pater, natusq́, & spiritus almus:
Cui decus, & meritę sint cuncta in sæcula laudes.
Finierat, Regiq́ data fœlicia pręsul
Optabat dextra: tum raucas ædere voces
Extemplo cępere tubę, tunc organa pulsa
Multisona æthereum Regi gratantur honorem:
Teq́ Deum laudamus, ei chorus accinit omnis,
Cumq́ choro alternos modulantur & organa versus.

In medio tamen Antiſtes canit vnus ad aram:
Saluum fac populum alme tuum Deus, idq́ miniſtri
Confirmant, benedicq́ tuis hæredibus, aiunt.
Porro, vbi finem habuit dictus cantoribus hymnus
Ille, & ei lætum ſucceſſerat alleluia,
Rurſus ibi ſellam aggreditur, nactusq́ volumen
Sacra Euangelij recitat Rex verba, micantem
Rite tenens dextra gladium, diſcitq́ per illud
Irrita nequaq̃ reddi ſua iura, ſed inde
Firmari magis, vnde & factus alacrior enſe
Tradito Euangelium ſimul, addictosq́ tueri
Conſtituit populos, & Chriſti inſiſtere iuſsis.
Lecto Euangelio cantantur ſymbola lætis
Inuictę fidei, & gratę pro tempore laudes.
Mox quoq́ (nam ſolito non facta eſt concio more,
Vt neq́ cœna, quia hæc elapſa haud conſulit hora,
Phæbus enim celſus medium prope ſcanderat axem)
Ad ſanctam Triadem canitur præfatio ſacra:
Cui ſanctus, ſanctus, ſanctus, chorus accinit omnis.
Tandem vbi ſortita eſt tardum ceremonia finem,
Antiſtes canit haſce Deo per carmina grates:
Omipotens Deus æternos tibi panginus hymnos,
Qui nos collato recrearis munere tanto,
Teq́ ſimul petimus, noſtrę vt firmare vigorem
Digneris fidei, ſanctiq́ benignus amoris.
Inſuper & Regem noſtrum, populosq́ colentes
Illius imperium clęmenti lumine cernas
Per Chriſtum natumq́ tuum, noſtrumq́ patronum.
Fiat, ait chorus: inde iterum conuerſus is inquit:
Rex tibi cunctipotens benedicat, te tueatur,
Illuſtret

Illustretq; sua facie, placidoq; fauore
Conspicuus, donetq; suę te munere pacis.
Fiat, & hic habili chorus addit gutture, fiat.
Subiungitq; orans: pacem da tempore nostro;
Nam sine te Deus ô noster fœlicia nemo
Pro nobis, en, bella geret, te fidimus vno.
Tandem vbi facta quies, heroa ibi denuo pręsul,
Vt grates pro pace data, bellisq; sopitis,
Exhorratur, agat domino, pacemq; precetur
Post quoq; frugiferam tribuendam cœlitus ipsi.
Deinde sacros ritus hos, mentemq; altus eorum
Cogitet, & replicet sibi, nec tremat esse prophanos,
Illicitosq; pijs, vt vulgus clamat ineptum.
Imprimis humili fugiat Rex pectore fastum,
Conscius & proprij sibi ne sese efferat ortus,
Norit se, timeatq; Deum, qui tollit, & idem,
Quos visum est, premit: & pressis se prębeat æquum:
Viuat sollcitus, neq;, dum fortuna secunda est,
Lapsu committat facili, quod numinis iram
Accersat, pœnamq; ipsi, populoq; sequenti.
Trita terat celebris vestigia Regis Iobi,
Qui, dum continuant hylares conuiuia Nati,
Anxius in pietate monensq; precansqué laborat
Conseruare rudes, ne laxo corde timorem
Excutiant, teneramq; fidem per gaudia vana.
Rex plębis curam gerat, & regat ipse vagantes
Iusticię custos: miseris pater omnibus adsit,
Nec, dum lætus aget conuiuia, Lazarus illi
Despiciatur inops: Exemplum luceat altum
Virtutis populo sublimi in sede locatus.

Pręci

Prȩcipue templis sit deditus, atq; lycȩis:
Atq; ministerium conseruet amabile verbi.
Sic Deus æthereo sua munera largus ab axe
Poscenti adijciet, sic prȩmia magna reponet:
Puniet at prauos tandem, perdetq; Tyrannos
Sanguine pollutos insonti, hostesq; sacrorum.
Quippe Magistratu fungenti haud eminus ille
Iustus adest, proprio nimirum in munere vindix,
Dissona si legi præstat, sin consona, tutor,
Conseruans iustos, eradicansq; malignos.
Talibus instructum monitis heroa sacerdos
Dimittit, precibusq; Deo commendat amicis.
Crompius inde statim prodit Marscalcus, & alto,
Spectanti populo grates agit, ore disertus.
Tum, versa ad plȩbem sella, consedit eadem
Denuo Rex, equitesq; auratos octo creauit.
Tandem, vbi nemo sibi fuit illum passus honorem
Amplius imponi, finitis omnibus, Heros,
Ecce, sacrum egreditur limen, gestatq; Coronam
Vertice iam fuluam celso, sceptrumq; verendum
Armata dextra, precinctus & ense micante:
Sed malum prefertur ei, quod fulget ab auro.
Sicq; ferocem flectit equum, latasqué platȩas
Aurato tectus cœlo, gemmisqué corusco
Peruehitur, sequiturqué ducũ, procerũqué equitantũ,
Nympharum quoqué, quas amplȩ vexere quadrigȩ,
Magna cohors: tuba magnifico sonat incita cantu,
Tympana pulsantur, plectro organa suaue resultant,
Bombardȩ prȩgrande sonant, & gaudia clamant,
Ipsȩ ædes, ipsi silices quoqué cœlitus vnctum

Certa=

Certatim Regem, celſæq; ad tecta feneſtrę,
Dum tranſit, merito incurue dignantur honore.
Quin & par alta decurrit ab arce draconum
Horribile, igniuimoq; volans Regem ore ſalutat.
Taliaq; heroem decorant ſpectacula multa,
Donec, marmoream tandem ſuſceptus in arcem,
Æthereis recreatus adit conuiuia donis,
Et, Procerum cum cætu, authori concinit hymnos.
Poſt triduum, cum iam conuiuia Regia magnis
Exhibita hoſpitibus finem accepere beatum,
Tunc etiam cupidę dantur ſpectacula plebi.
Mane forum, iuxta quod curia publica fulget,
Cæruleo ſublimis equo, & radiantibus armis
Cernitur ingreſſus Rex haſtas frangere longas,
Et ſimul Auguſtus dux, & bellator Adolphus,
Atq; alij Regis comites virtute mouentur,
Dum prȩludit ibi tantum ad certamina iuſta.
Verum, vbi de medio ſol inclinabat olympo,
Sol, qui detentis totum imbribus, atq; ſerena
Fronte coronati ſpectauit Regis honorem,
Quiq; & iam ſpectator adeſt, & ab æthere lucet,
Ecce iterum ſublimi heros tum prodit ab arce,
Stratoq; altus equo, gemmiſqué, auroqué relucens,
Innumeroſqué inter proceres, agileſqué miniſtros
Procedens Amacenſe forum petit agmine magno.
Tota ibi concurrunt homines ex vrbe, videreq;
Inter ſe certant (neq; vanum id iudico) Regem :
Regis enim natura bonis inſeuit amorem
Pectoribus, Regem nemo niſi noxius odit,
Dum facit officium, neq; ſe per facta Tyrannum

H Decla-

Declarat, iuſti ſolos odere Tyrannos,
Si qui ſunt in principibus, clariſꝙ monarchis.
Ergo vbi Rex noſter, de quo ſpes omnibus ingens
Affulget pietatis, adeſt, accurrimus vltro
Spectatum, canimuſꝙ arcano pectore Chriſtum,
Qui nobis illum dedit, atꝙ ardentibus ipſum
Proſequimur trepidi votis, dum ſæpe videmus
Aligero huc illuc agilem volitare caballo,
Flectiꝙ in gyros, & acutę cominus haſtę
Se quoꝙ per plenos haſtatum opponere curſus.
Tu nequicquam audes illi concurrere Ranſou,
Namꝙ prius detruſus equo cadis, atꝙ triumphum
Victus ei, populiꝙ applauſum cedis ouantis.
Vt nec Iohannem, quę pridem gloria, Bildem
Iam quoꝙ ſuſcepit, nam vicit Ruthius illum:
Nulli adeo conſtans ſeruat fortuna fauorem.
Verum vbi multa auidæ ſpectacula talia plæbi
Sunt oſtenſa, ſimul proceres heroa ſub arcem
Ducunt marmoream feſsi, & conuiuia cępta
Continuant, neꝙ nocte ſilent ibi publica lætis
Gaudia principibus, verum tunc ecce Dracones
Accenſum igniuomos volitare per aera cernas.
Craſtina cum vero lux alto a ſole recepta eſt,
Quę Iouis illuſtri retinet ſibi nomen ab aſtro,
En, breuiata ſtatim poſt prandia, ſtructa theatra
Purpureis pannis, nymphiſꝙ prementibus illos
In veteri nituere foro, cui curia iuncta eſt:
Atꝙ ibi mox viſi proceres, & Danica pubes
Comatis in equis, armiſꝙ nitentibus omnes
Conſpicui, tereti concurrere cominus haſta,

Fran

Frangereq́; artifici, sociorum in corpore, dextra
Vibratas tædas, laudemq́;, decusq́; referre.
Nam quisquis plures hoc lusu fregerit hastas,
Obtinet is victor palmam, applausumq́; meretur.
Rex itaq́; innumeras confringere cernitur ipse,
Cernitur Augustus simul, & Danouius heros
Truncatas monstrare manu, dum meta recepta est.
Atq́; é nobilibus Regni quoq́; frangere multi
Conspiciuntur ibi multas, dum præpete cursu
Hastatus preteruolat aduersarius, hastas,
Vespere gemmatis decorandi hinc tempora sertis.
Tandem cum satis illa diu certamina finem
Visa poposcerunt, aciem tum ductor Adolphus,
Dux quoq́; Iohannes, iunctusq́; his Luccius vna
Protinus iustituunt, & pręlia ludicra miscent,
Atq́; iubent plænis inflari classica buccis.
Tunc ibi conspicias heroas viribus vti.
Dextraq́; artifici radians infligere ferrum,
Et gladios arcere truces, atq́; ensibus enses
Inserere, & sonitum percusso reddere ferro,
Dum varia nunc hos, nunc illos arte lacessunt.
Talia per plures spectacula Regia nobis
Durauere dies, at nunc mea fessa Thalia
Finem amat, atq́; alijs alia hinc memoranda relinquam
Vatibus, hęc varijs qui mirabuntur in oris.
Te, precor, o Regum decus, vt Rex autor olympi
Conseruetq́;, regatq́; diu, tibi subiuget hostes
Tartareos victor, te mundi fraudibus atris,
Carnisq́; illecebris exemptum lucida Christi
Sceptra videre sinat clęmens, eademq́; vereri.

Tu nobis, velut arbor, eas, quę vitrea propter
Flumina succrescit folijs, fructuqꝫ decora,
Quęqꝫ suos late diducit in aere ramos,
Possit vti gratam cunctis animantibus vmbram
Fessis a sese, & victum prębere cupitum,
Cum malesuada fames, & amor grauis vrget edendi.
Namqꝫ hac laudatum depingit imagine Regem
Fatidicus Daniel, populo quasi præbeat vmbram,
Dum fert subdium bonus, & victum almus egenis.
Pastor ita & celebri populorum dictus Homero est.
Dij quoqꝫ psalmographo Reges a Rege vocantur,
Quando Dei præsint subiectæ nomine plebi.
Suauiloquo a Xenophonte bonus pater esse iubetur,
Qui princeps audire bonus, non improbus, ambit.
A patre tutelam soboles expectat, & omne
Vitæ subsidium fidenti postulat ore.
Nos quoqꝫ pauperibus te Rex fore credimus æquum:
Nos per sidereum docto præcordia flatum
Agnita speramus tibi Christi membra futura,
Teqꝫ illis placidum fore, non fœtentibus hircis,
Qui tumidi pergunt mundo petulanter abuti,
Verum ouibus Christi, coniunctũ his indole sancta,
Præstaturum animo semper bona quæqꝫ paterno.
Sicut aues vná volitare videmus, eædem
Quas ornant plumæ: sicut sua cuiqꝫ fouetur,
Palpaturqꝫ caro, teqꝫ ipsum haud oderis vnq̃:
Sic iustus iustos amat & iuuisse laborat,
Ceu sua membra, licet capitis vilissima Christi
Fœdat eos facies, nam Christum agnoscere gaudent
Et crucifixum in ijs: verum hos odere prophani,
Mun-

Mundanosq́ sui similes rapiuntur amare,
Mundanis temere largi sua cuncta profundunt,
Amplaq́ ad inuisum superis dant munera fastum.
Tu vero Frederice, pio qui patre nitescis,
Laudatoq́ satus maiorum stemmate, magnam
Spem largire tuis veræ pietatis, & almæ
Iusticiæ, faxit Deus, alto cælitus igni
Diffuso, hanc etiam de te superare vouentum
Spem possis hominum, sanctumq́ æquare parentem.
Hæc ego de sceptro, cum gens Ditmarsica faustis
Auspicijs a Rege nouo repressa domatur,
Haphniaca cecini grata otia nactus in vrbe,
Meq́ simul patriq́, & Nato ostendere gratum
Hospitij memor, & Danorum extendere laudes
Pieridum studui per munera sacra sororum,
Teq́ dati cantare Deus pro Regis honore
Teq́ rogare, iuues vt Regem, nosq́ per illum
In vera pietate fauens, & pace gubernes.

Finis.

PSALMVS XX.

In quo suauissime pro Rege suo Deum inuocare populus introducitur.

Versu glyconico, & asclepiadeo redditus.

Moestum te Deus audiat,
Afflictumq́ iuuet, deq́ suo tibi
Cælo fidus opem ferat,
Grata & pinguis ei victima sit tua:
Cumq́ in tristibus anxie
Perturbatus eum cladibus inuocas,
Cordi sat faciat tuo,
Nec non consilium promoueat tuum.
Te nos incolumi simul
Exultabimus, & propitio Deo
Læti signa locabimus:
Quare cuncta, precor, vota tua, impleat.
Nunc agnosco, suo pius
Quod Christo dominus præsidium tulit,
Suscepitq́ throno e suo,
Robustaq́ volens iuuit eum manu.
Sunt, qui curribus, & feris
Innituntur equis: Nos at in vnico
Spem fixisse iuuat Deo.
Vnde &, quando cohors illa ferox cadet,
Nos perstabimus hostium
Victores. placitum quæso pater iuua
Regem, nostraq́ sentiat
Lætus vota, tuam cum petimus manum.

AMEN.

Deo Laus.

